Ἔτος Α'. Ἐν Ἀθήναις τῇ 2 Σεπτεμβρίου 1890 Ἀριθ. 21

ΓΡΑΦΕΙΑ
ΟΔΟΣ ΚΥΝΟΣΑΡΓΟΥΣ ΑΡΙΘ. 36
ΚΑΙ ΣΤΟΑ ΜΕΛΑ ΑΡΙΘ. 11
ΕΚΑΣΤΟΝ ΦΥΛΛΟΝ ΤΙΜΑΤΑΙ
10 ΛΕΠΤΑ 10

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΦΡ. ΠΡΙΝΤΕΖΗΣ

Η ΦΥΣΙΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΝ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ
Ἐν Ἑλλάδι, ἐτησία Δρ. 6
» » ἑξάμηνος » 4
Ἐξωτερικοῦ ἐτησία Φρ. 10
» » ἑξάμηνος » 6

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ
ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Νέα ἀνακάλυψις τοῦ Ἐδισῶνος.—Ὁ ἠλεκτρισμὸς ἐν τῇ ἰατρικῇ (μετὰ εἰκόνος) **Φ. Π. — Ὁ Ἔδισων πανθεϊστής,** ὑπὸ Ἀστέρος. — **Οἰκιακὴ ἰατρικὴ ἐν ἀπουσίᾳ τοῦ ἰατροῦ,** ὑπὸ Ἀσκληπιάδους. —**Ἀπόσπασμα ἐπιστολῆς γυναικός,** (εὑρεθείσης ἐν τῇ ὁδῷ Σταδίου) ὑπὸ Ροῦ.—**Ἡ Σωσάννα Ραμώ,** (ἐπιφυλλὶς μετὰ εἰκόνων), ὑπὸ Maurice de Fos.— **Εὐτράπελα.** — **Αἰνίγματα.**—**Ἐπιστημονικὸν παίγνιον.**— **Ἀνταποκρίσεις.** — **Ἀγγελίαι.**

ΝΕΑ ΑΝΑΚΑΛΥΨΙΣ ΤΟΥ ΕΔΙΣΩΝΟΣ

Ο ΗΛΕΚΤΡΙΣΜΟΣ ΕΝ ΤΗ: ΙΑΤΡΙΚΗ:

Συνεχίζοντες τὴν περὶ Ἐδισῶνος βιογραφικὴν σκιαγραφίαν ἐπ' εὐκαιρίᾳ τῆς νέας ἀνακαλύψεώς του, περὶ ἧς κατωτέρω ποιοῦμεν λόγον, ἐν σχετικῇ λεπτομερείᾳ, δημοσιεύομεν ταὐτοχρόνως τὴν εἰκόνα αὐτοῦ, ἐν ἑτέρᾳ περιόδῳ τοῦ βίου του, ἤτοι ὁπόταν ἐγκαταλείψας τὸ ἐπάγγελμα τοῦ ἐφημεριδοπώλου ἐγένετο τὸ πρῶτον ὑπηρέτης σιδηρουργείου. Τὰ ἀμερικανικὰ φύλλα οὐ παύονται δημοσιεύοντα καθεκάστην ἀνὰ μίαν στάσιν τοῦ περιπετειώδους σταδίου του, καθιστῶντα οὕτω αὐτὸν γνωστὸν ἀνὰ τὴν ὑφήλιον, καὶ ἀποτίνοντα κατὰ καθῆκον δημοσιογραφικὸν φόρον εὐγνωμοσύνης τῷ συμπατριώτῃ αὐτῶν καὶ εὐεργέτῃ τῆς ἀνθρωπότητος.

Ὁ Ἔδισων παρίσταται ἐνταῦθα μικρὸς μὲν τὸ σῶμα, ἀλλ' ἐν τῇ ἀκμῇ τῆς γοργότητος τοῦ πνεύματος πρὸς δρᾶσιν ἐν τῷ ἐλευθεριωτάτῳ σταδίῳ, ἐν ᾧ μετὰ ζήλου καὶ ἀφοσιώσεως ἐπεδόθη. Ἀντιπαραβάλλων δέ τις τὴν τελευταίαν εἰκόνα αὐτοῦ, ἣν ἐν τῷ προηγουμένῳ ἡμῶν φύλλῳ ἐδημοσιεύσαμεν πρὸς τὴν σημερινήν, ἀνακεφαλαιῶν τὰς ἀνακαλύψεις αὐτοῦ, καὶ θαυμάζων ἐν τῇ παρακατιὸν ἐκτιθεμένῃ νέᾳ ἀνακαλύψει του, τὸ γόνιμον πνεῦμα του, δὲν πείθεται, ὅτι ὁ παῖς οὗτος παιδιόθεν ἦτο πεπροικισμένος, καὶ ἐκ τῆς ἀοράτου πηγῆς ἐφωδιασμένος διὰ τῶν ἀνεξαντλήτων δώρων δι' ὧν δαψιλῶς εὐεργετεῖ τὴν ἀνθρωπότητα;

Ἀκούσατε ἤδη τὴν νεωτέραν ἀνακάλυψίν του καὶ τὴν πρὸς τὴν ἰατρικὴν ἐπιστήμην εὐεργεσίαν του.

Ὁ Ἔδισων εἶναι ἰατρός; Οὐχί. Πῶς σᾶς φαίνεται; παράδοξον; καὶ ὅμως εἶναι ἀληθές. Τὸν τίτλον δὲ τοῦτον δύναται νὰ διεκδικήσῃ ὁ περιώνυμος ἐφευρέτης τοῦ φωνογράφου, οὐχὶ ἐπὶ τῇ βάσει ξηροῦ γράμματος πανεπιστημιακῶν περγαμηνῶν, ἀλλὰ δυνάμει τῶν προσόντων τῆς γονίμου αὐτοῦ μεγαλοφυΐας, ἥτις μὴ ἀρκεσθεῖσα εἰς τὸ καθαρῶς φυσικὸν στάδιον, λίαν περιωρισμένον φανὲν αὐτῇ ὡς πρὸς τὴν ἰδίαν εὐρύτητα, εἰσήλασε καὶ εἰς τὸ ἰατρικόν, ἐγκαινίσασα τὸ νέον τοῦτο εἶδος τῆς δράσεως διὰ προϊόντος αὐτῆς ὅλως νέου καὶ περιέργου.

Ὁ παῖς οὗτος παιδιόθεν ἦτο πεπροικισμένος....

Ἀντιθέτως πρὸς τὰς προσπαθείας τῶν συμπατριωτῶν αὐτοῦ, οἵτινες πειρῶνται νὰ ἐφαρμόσωσι τὸν ἠλεκτρισμὸν ὡς μέσον θανατώσεως, ὁ διάσημος ἀμερικανὸς ἐφευρέτης προσπαθεῖ νὰ χρησιμοποιήσῃ αὐτὸν ὡς ζωογόνον καὶ παυσίνοσον στοιχεῖον, ὅπως εὐεργετήσῃ κατ' ἄλλον τρόπον καὶ πολλῷ κάλλιον τὴν ἀνθρωπότητα, ἐφήρμοσε δὲ πρῶτος τὸν ἠλεκτρισμὸν εἰς τὴν ἀρθρίτιδα κατὰ μέθοδον ὅλως νέαν, περὶ ἧς ὑπέβαλεν ἤδη ἔκθεσιν εἰς τὸ ἐν Βερολίνῳ ἐπ' ἐσχάτων συνέδριον. Ὁ Ἔδισων συνέλαβε τὴν ἰδέαν νὰ ποιήσηται χρῆσιν τοῦ ἠλεκτρικοῦ ρεύματος, ὅπως θέσῃ ἔξωθεν τὸ φάρ-

μακον, τουτέστι τὴν λιθίνην καὶ τὰ λιθοῦχα ἅλατα, εἰς ἄμεσον ἐπαφὴν πρὸς τοὺς ἐπὶ τῶν ἀρθρώσεων τῶν ἐξ ἀρθρίτιδος πασχόντων σχηματιζομένους ὄζους, οἵτινες ἀποτελοῦνται ἐξ ὕλης ὁμοίας πρὸς τὴν κιμωλίαν.

Τὴν ὅλην ταύτην ἔχουσι τὴν ἰδιότητα νὰ διαλύωσι τὰ ἅλατα ταῦτα, ἀλλὰ μέχρι τοῦδε ἐγίνετο ἐσωτερικὴ χρῆσις αὐτῶν πρὸς διευκόλυνσιν τῆς ἐκκρίσεως τῆς ρηθείσης ὕλης διὰ τῶν οὔρων. Ἐν τῇ τοιαύτῃ ἐφαρμογῇ τοῦ ἠλεκτρισμοῦ ὁ ἀμερικανὸς ἐφευρέτης βασίζεται ἐπὶ τῆς ἀρχῆς, ὅτι ἠλεκτρικὸν ρεῦμα διερχόμενον διὰ πορώδους μεμβράνης τεθειμένης μεταξὺ δύο ἁλατούχων διαλύσεων ἔχει τὴν ἰδιότητα νὰ ἐπιφέρῃ τὴν διὰ τῆς μεμβράνης διήθησιν τῶν διαλυομένων ὑλῶν μεταφερομένων ἀπὸ τοῦ θετικοῦ πόλου τοῦ ρεύματος πρὸς τὸν ἀρνητικόν. Ἐν τῷ πειράματι τοῦ Ἐδισῶνος ὡς πορώδης μεμβράνα θεωρεῖται τὸ σῶμα τοῦ πάσχοντος. Βυθιζομένης τῆς μὲν μιᾶς χειρὸς αὐτοῦ ἐντὸς ἀγγείου περιέχοντος ἅλας λιθίνης, τῆς δὲ ἑτέρας ἐντὸς δευτέρου ἀγγείου περιέχοντος θαλάσσιον ἅλας, ἡ λιθίνη μεταφέρεται ἀπὸ τοῦ πρώτου ἀγγείου εἰς τὸ δεύτερον διὰ τοῦ σώματος τοῦ ἀσθενοῦς, ὅπερ ὅμως κρατεῖ μέρος αὐτῆς. Ἐν τῇ περιπτώσει ταύτῃ τὸ μὲν περιέχον διάλυσιν ἅλατος λιθίνης ἀγγεῖον παριστᾷ τὸν θετικὸν πόλον, τὸ δὲ ἕτερον τὸν ἀρνητικόν.

Ὁ Ἐδισων ἐφήρμοσε τὸν τρόπον τοῦτον τῆς θεραπείας εἰς ἀρθριτικὸν ἡλικίας ἑβδομήκοντα καὶ τριῶν ἐτῶν, οὗτινος αἱ ἀρθρώσεις τῶν χειρῶν εἶχον περιέλθει σχεδὸν εἰς παντελῆ ἀκινησίαν. Πρὸς ἀκριβῆ δὲ ἐκτίμησιν τοῦ ἀποτελέσματος τῆς διὰ τοῦ ἠλεκτρισμοῦ θεραπείας ἐφρόντισε προηγουμένως νὰ μετρήσῃ τὴν περιφέρειαν τοῦ μικροῦ δακτύλου τῆς ἀριστερᾶς χειρὸς τοῦ πάσχοντος, ἣν εὗρεν 8,6 ὑφεκατομέτρων. Εἶτα θέσας τὰς χεῖρας αὐτοῦ ἐντὸς δύο ἀγγείων κατὰ τὸν ἀνωτέρω ρηθέντα τρόπον ἐπὶ τέσσαρας ὥρας καθ' ἑκάστην, παρετήρησε μετὰ ἓξ ἡμέρας, ὅτι ἡ περιφέρεια τοῦ μικροῦ δακτύλου εἶχεν ἐλαττωθῇ εἰς 8,2 ὑφεκατόμετρα.

Ὁ Ἐδισων ὑπελόγισεν ὅτι ἡ ἐλάττωσις τῆς περιφερείας προῆλθεν ἐξ ἐλαττώσεως τῆς βλαβερᾶς ὕλης κατὰ τρία γραμμάρια εἰς μόνον τὸν μικρὸν δάκτυλον. Εἶναι ἀληθές, ὅτι τὸ ἀποτέλεσμα τοῦτο δὲν εἶναι ἱκανοποιητικώτατον, ἐὰν λάβωμεν ἰδίως ὑπ' ὄψιν τὸν πρὸς ἐπίτευξιν αὐτοῦ καταναλωθέντα χρόνον, ἀλλ' οὐχ ἧττον εἶναι ἄξιον νὰ κινήσῃ τὸ ἐνδιαφέρον, διότι δὲν εἶναι ἀπίθανον νὰ ἐπενεχθῶσι τελειοποιήσεις εἰς τὴν θεραπευτικὴν ταύτην μέθοδον. Δὲν εἶναι ὡσαύτως παράδοξον νὰ προβῇ ἔτι περαιτέρω ἐν ταῖς ἰατρικαῖς ἐρεύναις τὸ τολμηρὸν ἐφευρετικὸν πνεῦμα τοῦ διασήμου ἀνδρός.

Φ. Π.

Ο ΕΔΙΣΩΝ ΠΑΝΘΕΪΣΤΗΣ

Ἐρωτηθεὶς ὁ Ἐδισων περὶ τῆς ἀδρανείας τῶν σωμάτων ἀπεκρίθη.

Δὲν παραδέχομαι, ὅτι ἡ ὕλη εἶναι ἀδρανής, καὶ ὅτι δὲν δύναται νὰ κινηθῇ εἰμὴ ὑπὸ τὴν πίεσιν ἐξωτερικῆς δυνάμεως. Φρονῶ μάλιστα ὅτι ἕκαστον ἄτομον εἶναι πεπροικισμένον διὰ σχετικῶν μορίων τῆς στοιχειώδους ὕλης ἐξ ἧς συνίσταται. Ἴδετε τοὺς ἀπειραρίθμους τρόπους κατὰ τοὺς ὁποίους τὰ ἄτομα τοῦ ὑδρογόνου ἑνοῦνται πρὸς τὰ ἄτομα τῶν ἄλλων ἁπλῶν σωμάτων καὶ ἀποτελοῦσι τὰς ποικιλωτάτας οὐσίας. Δύνασθε νὰ ἰσχυρισθῆτε ὅτι ὁ *νοῦς* δὲν πρυτανεύει εἰς τοὺς διαφόρους αὐτοὺς συνδυασμούς; Τὰ ἄτομα συνδυαζόμενα σύμφωνα πρὸς τοὺς ἁρμόζοντας νόμους τῆς φύσεως των, λαμβάνουσι συμπαθεῖς ἢ εὐειδεῖς μορφάς, καὶ διαχύνουσι εὐώδη ὀσμήν, ὡς ἂν ἐπρόκειτο νὰ ἐκδηλώσωσι τὴν εὐαρέσκειάν των. Κατὰ τὴν ἀσθένειαν δέ, τὸν θάνατον, ἢ τὴν ἀποσύνθεσιν, ἡ ὀδύνη τὴν ὁποίαν δοκιμάζουσι τὰ ἄτομα ἐκδηλοῦται τοὐναντίον διὰ δυσαρέστου ὀσμῆς. Συγκεντρούμενα κατά τινας ὡρισμένους τύπους, τὰ ἄτομα ἀποτελοῦσι τὰ ὑποδεέστερα ζῶα, ἐπὶ κεφαλῆς τῆς κλίμακος τῶν ὁποίων ὑπερέχει ὁ ἄνθρωπος, ὅστις ἀντιπροσωπεύει τὸ σύνολον τῆς νοημοσύνης ὅλων τῶν ἀτόμων.

—Ἀλλὰ ποία εἶναι ἡ πρώτη πηγὴ τῆς νοημοσύνης αὐτῆς;

—Ἀπορρέει ἐκ δυνάμεως ὑπερτέρας ἡμῶν, λέγει ὁ Ἐδισων.

—Καὶ πιστεύετε λοιπὸν ὅτι ὑπάρχει δημιουργὸς ἔχων συνείδησιν τοῦ ἔργου του, Θεὸς ἔχων προσωπικότητα διάφορον τῆς δημιουργίας;

—Βέβαιως, φρονῶ ὅτι ἡ ὕπαρξις τοῦ Θεοῦ ἀποδεικνύται ἀπολύτως ἐκ τῆς χημείας.

Ὁ Ἐδισσων ἄρα εἶνε πανθεϊστὴς—πανθεϊστὴς δὲ ἐξ ἐνστίκτου, διότι λέγεται, ὅτι δὲν ἐνέκυψεν εἰς τὴν μελέτην τῶν φιλοσοφικῶν συστημάτων, καὶ τὴν περίεργον θεωρίαν του διετύπωσεν ἐν ἀκαριαίᾳ ἐμπνεύσει.

Ἀστήρ.

ΟΙΚΙΑΚΗ ΙΑΤΡΙΚΗ ΕΝ ΑΠΟΥΣΙΑ ΤΟΥ ΙΑΤΡΟΥ

Ἀπαραίτητα καθήκοντα καὶ ἰδίως τῶν γυναικῶν.

Ἡ ἀνατροφὴ τῶν γυναικῶν πάσης κοινωνικῆς τάξεως δέον νὰ συμπεριλαμβάνῃ τὰς εἰς τοὺς νοσοῦντας ἀναγομένας περιποιήσεις, τὰς κατεπειγούσας βοηθείας ἐν περιπτώσει δυστυχήματός τινος ἀπροόπτου, καὶ ὀρθάς τινας γνώσεις τῆς οἰκιακῆς Ἰατρικῆς.

Μολονότι δὲ παραδέχονται δικαίως, ὅτι ἡ τῆς ἰατρικῆς ἐξάσκησις πρέπει νὰ ἀφεθῇ εἰς τοὺς ἰατρούς, μολονότι ὀφείλει τις νὰ ἐπιφυλαχθῇ θεραπεύων αὐτὸς ὁ ἴδιος νοσοῦντά τινα ὑπὸ βαρείας νόσου προσβληθέντα, καὶ οὐδέποτε νὰ χορηγήσῃ φάρμακα ὑπὸ ἐμπειρικῶν καὶ φλυάρων γυναίων συσταινόμενα, εἶναι τοὐλάχιστον εἰς πάντας χρήσιμον καὶ ἰδίως εἰς τὰς γυναῖκας νὰ γινώσκωσι τί πρέπει νὰ πράξωσιν εἰς κατεπείγουσάν τινα περίστασιν ἀναμένουσαι τὸν ἰατρόν, καὶ πρὸ πάντων ὅταν παριστῶνται πρὸ ἀπροόπτου τινὸς συμβεβηκότος.

ΛΙΠΟΘΥΜΙΑ, ΣΥΓΚΟΠΗ

Ὁπόταν ἄτομόν τι διατίθηται κακῶς, τουτέστιν ὁπόταν αἴφνης τὸ πρόσωπον αὐτοῦ ὠχριᾷ καὶ ἡ ἀναπνοὴ σταματᾷ, δέον νὰ ἐκτανθῇ ὁριζοντίως, εἴτε ἐπὶ γῆς, εἴτε ἐπί τινος κλίνης ἔχον τὴν κεφαλὴν οὐχὶ πλειότερον τοῦ κορμοῦ ὑψουμένην. Δύναταί τις ἔτι νὰ λύσῃ τὰ περιεσφυγμένα ἐνδύματα τοῦ πάσχοντος, νὰ ῥάνῃ διὰ ψυχροῦ ὕδατος τὸ πρόσωπον αὐτοῦ καὶ νὰ δώσῃ πρὸς εἰσπνοὴν ὄξος, ὕδωρ τῆς Κολωνίας ἢ αἰθέρα. Ἐὰν ἡ αἰσθητικότης βραδύνῃ νὰ ἐπανέλθῃ, δέον νὰ ἐφαρμοσθῶσι σιναπισμοὶ ἐπὶ τῶν κνημῶν, ἐπιθέματα καταπραυντικοῦ ὕδατος ἐπὶ τοῦ μετώπου, τῶν κροτάφων καὶ πέριξ τῶν καρπῶν τῆς χειρός.

ΑΙΜΑΤΗΡΑ ΠΛΗΞΙΣ, ΑΠΟΠΛΗΞΙΑ

Ἐπὶ αἱματηρᾶς τινος πλήξεως, τὸ πρόσωπον ἐστὶν ἐρυθρόν, ἐνῷ ἡ ἀναπνοὴ ἐξακολουθεῖ. Ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει πρέπει ἀναμένων τις τὸν ἰατρόν, νὰ τοποθετήσῃ τὸν ἄρρωστον ἐπὶ δροσεροῦ τινος μέρους, ἔχοντα τὴν κεφαλὴν ὑψηλά, τοὺς δὲ πόδας λίαν χθαμαλά, νὰ λύσῃ τὰ περιεσφυγμένα αὐτοῦ ἐνδύματα καὶ νὰ θερμάνῃ τοὺς πόδας του. Ἐπίσης νὰ κινητοποιῇ σιναπίσματα ἐπὶ τῶν κνημῶν καὶ ἀντιβραχίων, νὰ ἐνεργῇ ἰσχυρὰς ἐντρίψεις ἐπὶ τοῦ στήθους καὶ τῶν ἄκρων δι' ὄξους, ἢ δι' οἰνοπνεύματος, λίαν θερμοῦ, καὶ νὰ θέτῃ ἐπὶ τῶν πλαγίων τοῦ λαιμοῦ ψυχρὰ ἐπιθέματα. Δὲν πρέπει νὰ δοθῇ οὐδὲν ὑγρὸν φάρμακον, οὐδὲ νὰ εἰσπνεύσῃ ὁ ἄρρωστος πτητικόν τι (πνευματῶδες) τοιοῦτον, ἵνα μὴ προκληθῇ πταρμός.

ΤΡΑΥΜΑΤΑ

Δέον νὰ πλυθῇ τὸ τραῦμα διὰ χλιαροῦ ὕδατος, ἢ διὰ ψυχροῦ, ἐὰν αἱμορραγῇ ἀφθόνως, καὶ δέον νὰ βεβαιωθῇ τις μήπως ἐναπέμεινε ξένον τι σῶμα ἐν αὐτῷ. Ἅπαξ τῆς πληγῆς καθαρισθείσης καὶ τῆς αἱμορραγίας καταπαυσάσης, ἀπομάσσει τις διά τινος λεπτῆς ὀθόνης καὶ πλησιάζει τὰ χείλη τοῦ τραύματος, συγκρατῶν ταῦτα περιεσφυγμένα διά τινος ταινίας κολλητικοῦ ἐμπλάστρου (τσιρότου), δι' ἀγγλικοῦ ἐξ ἐλαστικοῦ κόμμεως, ἢ διὰ διαχύλου, φροντίζων πάντοτε νὰ συμπεριλάβῃ διάστημά τι πλειότερον τῆς πληγῆς ἐκτεινομένου. Ἐν κατεπειγούσῃ περιστάσει συγκρατεῖ τις τὰ μέρη δι' ἁπλοῦ ἐπιδέσμου· καὶ ἐὰν ὑπάρχῃ αἱμορραγία ἐπιπωματίζει τὸ τραῦμα διά τινος χειρομάκτρου. Σὺν τούτοις παρέχει εἰς τὸν τραυματισθέντα πρὸς εἴσπνευσιν ὀλίγον αἰθέρα, ὕδωρ Κολωνίας ἢ ὄξος. Ἐὰν ἡ ὠχρὸς ἢ λειπόψυχος δύναταί τις νὰ χορηγήσῃ αὐτῷ τερπνόν τι καὶ διεγερτικὸν ποτόν. Ὁπόταν, βραδύτερον, τραῦμά τι φλεγμανθῇ, ἐπιτίθενται μαλακτικὰ καταπλάσματα, ἢ ἐπιπάσσεται διὰ στυπτηρίας, ἐὰν καταντήσῃ ὠχροειδηματῶδες.

ΕΓΚΑΥΜΑΤΑ

Ἡ τῶν ἐγκαυμάτων θεραπεία συνίσταται εἰς τὸ νὰ καταπραυνθῇ ἡ φλεγμονὴ διὰ δροσερῶν οὐσιῶν, καὶ εἰς τὸ νὰ προφυλαχθῇ ἡ πληγὴ ἐκ τῆς τοῦ ἀέρος ἐπαφῆς. Ὁπόταν τὸ ἐγκαυμα ἢ ἐλαφρον, δύναταί τις ἐπί τινας ὥρας νὰ ἀρκεσθῇ ψυχραίνων τὸ κεκαυμένον μέρος δι' ἐπιθεμάτων μεθ' ὕδατος ψυχροῦ, ὅπερ ἀνανεοῖ, ἐφ' ὅσον τὸ ὕδωρ θερμαίνεται. Εἶτα δὲ καλύπτεται τὸ νοσοῦν μέρος διὰ βάτης.

Ἐὰν τὸ ἔγκαυμα σχηματίζῃ φλυκταίνας, δέον διά τινος καρφοβελώνης νὰ διατρυπηθῶσιν αὗται πρὸς ἐξαγωγὴν τοῦ ἐμπεριεχομένου ὀρροῦ, χωρὶς νὰ ἀφαιρεθῇ ἡ ἐπιδερμίς, ἣν τοὐναντίον ἐφαρμόζει τις ἐπιμελῶς ἐπὶ τοῦ δέρματος. Εἶτα καταπραύνεται ἡ φλεγμονὴ δι' ἐπιθεμάτων δι' ὕδατος ψυχροῦ καὶ ἐπιτίθεται βάτη. Ἰατροί τινες συμβουλεύουσιν τὴν ἐπίδεσιν τῶν ἐγκαυμάτων διά τινος μίγματος ἐξ ἴσων μερῶν ἀσβεστίου ὕδατος καὶ ἐλαίου ἐλαιῶν. Ἕτεροι ἐφαρμόζουσιν ἐπὶ τῆς πληγῆς πυκτὴν ἐκ φραγκοσταφύλων, ἀμυλλον ὀρύζης ἢ γεωμήλων.

ΔΗΛΗΤΗΡΙΑΣΙΣ

Ἐφ' ὅλων τῶν περιπτώσεων τῆς δηλητηριάσεως, δέον νὰ προκληθῇ ταχύτατος καὶ ἀφθονώτατος ἔμετος. Οὕτω, καθ' ἣν στιγμὴν ἄτομόν τι φρονεῖ, ὅτι ἐν τῷ στομάχῳ του ὑπάρχει δηλητήριόν τι, δέον νὰ ἐπισπεύσῃ τὴν κατάποσιν ὕδατος, ὅπως τοῦτο εὑρίσκεται (χλιαρὸν ἢ ψυχρὸν) ἐν μεγίστῃ ποσότητι. Τὸ χλιαρὸν ὕδωρ ἐστὶ προτιμότερον, ἀλλὰ δὲν πρέπει τις ν' ἀναμένῃ. Ἅμα ὡς ὁ στόμαχος πληρωθῇ, εἰσάγει τοὺς δακτύλους του μέχρι τοῦ βάθους τοῦ λάρυγγος, οὕτως ὥστε νὰ προκαλέσῃ ναυτίασιν, ἐπαναλαμβάνει δὲ τὴν εἰσαγωγὴν μέχρις οὗ προκληθῇ ἔμετος. Εἶτα πίνει ἐκ νέου ὕδωρ καὶ ἐπαναλαμβάνει τρὶς ἢ τετράκις τοῦτο, μέχρις οὗ τέλος ὁ στόμαχος ἐμέσῃ τὸ ὑγρόν, ὡς τὸ ἐδέχθη.

Πρὸς πρόκλησιν ἐμέτου, δύναταί τις νὰ ἐμβάψῃ τὴν ἄκραν πτεροῦ τινος ἐντὸς ἐλαίου, καὶ νὰ τὴν ἐμβυθίσῃ ὅσον οἷόν τε βαθύτερον εἰς τὸν λάρυγγα τοῦ ἀρρώστου, ἢ νὰ χορηγήσῃ εἰς τοῦτον πρὸς πόσιν ὕδωρ περιέχον μικρὰν ποσότητα ἐλαίου. Ὁπόταν ὁ στόμαχος ἀπαλλαγῇ, χορηγοῦνται τὰ ἀντίδοτα, ἢ ἀντιδηλητηριώδη.

Οὕτω, κατὰ τοῦ *ὀξειδίου τοῦ χαλκοῦ*, χορηγητέον τὸ λεύκωμα τῶν ὠῶν διαλελυμένον ἐν ὕδατι, τοῦθ' ὅπερ καλεῖται λευκωματοῦχον ὕδωρ. Τίθενται πέντε ἢ ἓξ λευκώματα ὠῶν ἐντὸς λίτρας ὕδατος, καὶ ἐξ αὐτοῦ πίνει ὁ ἄρρωστος μικρόν τινα κυαθίσκον κάθε λεπτὸν τῆς ὥρας, ἢ ποτήριόν τι κάθε τέταρτον αὐτῆς. Ἐν ἐλλείψει ὠῶν γίνεται χρῆσις τοῦ γάλακτος μεθ' ὕδατος ἀναμεμιγμένου, ἢ διαλύεται μικρὰ ποσότης ἐντὸς λίτρας ὕδατος.

Κατὰ τοῦ φωσφόρου, δέον εὐθὺς νὰ χορηγηθῇ τὸ ἀκόλουθον ὑγρόν. Διαλύονται λευκώματα ὠῶν ἐντὸς ὕδατος, καὶ τοῦτο ἀναμιγνύεται μετὰ μεγάλης ποσότητος μαγνησίας. Ὁ ἄρρωστος δύναται νὰ πίῃ πολλὰς λίτρας ἐκ τοῦ παρασκευάσματος τούτου.

Κατὰ τῶν μυκήτων (μανιτῶν). Χρῆσις ὕδατος ἰσχυρῶς ὀξίνου δι' ὄξους, ἢ διὰ χυμοῦ λεμονίων, ἢ ἁπλῶς ἁλατούχου ὕδατος. Τίθενται οὕτω 40 γραμμάρια ἅλατος ἐντὸς λίτρας ὕδατος. Μετὰ τὸν ἔμετον, χορηγεῖται ἔγχυμα καφέ.

Κατὰ τῶν ναρκωτικῶν καὶ φυτικῶν δηλητηρίων, οἷον τὸ ὄπιον, τὸ λαύδανον, ἡ μορφίνη, ἡ εὐθάλεια (βελλαδόνα), τὸ κώνειον, μετὰ τὴν ἀποβολὴν ἀπὸ τοῦ στομάχου καὶ μετὰ τὴν τοῦ ἁλατούχου ὕδατος πόσιν, γίνεται χρῆσις ἰσχυροῦ ἀφεψήματος καφὲ καὶ ἐν μεγάλῃ ποσότητι. Ἐπίσης δραστηρίων ἐντρίψεων ἐφ' ὅλων τοῦ σώματος μελῶν, καὶ παρεμποδίζεται ὁ ἄρρωστος ἀπὸ τοῦ νὰ κοιμηθῇ.

Κατὰ τοῦ ἀρσενικοῦ. Δέον νὰ δοθῇ τὸ γάλα ἐν ἀφθόνῳ ποσότητι, ἡ μαγνησία ἐντὸς ὕδατος, καὶ νὰ ἐπιτραπῇ ἡ βρῶσις σακχάρεως ὅσον τὸ δυνατὸν πλειοτέρας.

Κατὰ τῆς δηλητηριάσεως *δι' ἐφθαρμένων κρεάτων, μηδίων (ὀστράκων), γαρίδων* κτλ., δοτέον, μετὰ τὴν ἐκ τοῦ στομάχου ἀποβολὴν αὐτῶν, ὕδωρ ἐλαφρῶς ὄξινον πρὸς πόσιν, ἢ κάλλιον κοχλιάριον τοῦ καφὲ θειϊκοῦ αἰθέρος ἐντὸς ποτηρίου περιέχοντος κατὰ τὸ τέταρτον ὕδωρ σακχαροῦχον καὶ ἐπαναλαμβανόμενον κατὰ 20 λεπτὰ τῆς ὥρας. Τὸ φάρμακον τοῦτο ἐστὶν ὑπέρτατον. Ἐπίσης δοτέον ἔγχυμα τείου καὶ φιλλύρας.

Ἀσκληπιάδης

ΑΠΟΣΠΑΣΜΑ ΕΠΙΣΤΟΛΗΣ ΓΥΝΑΙΚΟΣ

(Εὑρεθείσης ἐν τῇ ὁδῷ Σταδίου)

« . . . . . μοῦ ἐκόστισε συζευχθεῖσα καλλιτέχνην. Ἄχ! φιλτάτη μου, ἐὰν τὸ ἐγνώριζον!... πλὴν πόσον παραδόξως σκεπτόμεθα πρὸ τῶν γάμων μας, καὶ τί ἀλλοκότους ἰδέας αἱ νεάνιδες ἔχουσι πρὶν ἢ λάβωσι σύζυγον. Φαντάσθητι, ὅταν ἦλθον καὶ κατῴκησα μετὰ τῆς μητρός μου καὶ τοῦ ἀδελφοῦ μου εἰς Παρισίους, δὲν εἶχον ποσῶς μεταβάλει τὰς ἰδέας, ἃς εἶχον καὶ εἰς Ἀθήνας. Ὅ,τι πολλάκις ἐλέγομεν περιπατοῦσαι εἴτε εἰς τὴν πλατεῖαν τοῦ Συντάγματος, εἴτε εἰς Φάληρον, εἴτε εἰς τὴν Ἔκθεσιν, εἴτε εἰς τὰς οἰκίας μας, πῶς δηλαδὴ ἐπεθυμοῦμεν νὰ ἦτο ὁ ἄνήρ, ὃν θὰ ἐλαμβάνομεν ὡς σύζυγον, τὰ αὐτὰ ἐφανταζόμην καὶ ἐδῶ καὶ ὠνειροπώλουν. Ὅτε δὲ ἡμέραν τινὰ περιειρχόμην τὰ ὡραῖα περίχωρα τῶν Παρισίων, καὶ ἔβλεπον ἐκ τοῦ πλησίον τὸν φιλήσυχον, διασκεδαστικόν, καὶ πλήρη θελγήτρων βίον, ὃν αἱ οἰκογένειαι διάγουσι παρ' αὐτοῖς, ἔλεγον κατ' ἐμαυτήν. «Ἰδού, οὕτω ἤθελον καὶ ἐγὼ νὰ ἔζων, νὰ εἶχον σύζυγον καλλιτέχνην τινα, ὅστις νὰ εἰργάζετο εὑρισκόμενος πάντοτε πλησίον μου, αὐτὸς μὲν τὴν τέχνην του, ἐγὼ δὲ ἀναγινώσκουσα ἢ ῥάπτουσα πλησίον του, νὰ τὸν αἰσθάνωμαι, νὰ τὸν βλέπω, νὰ τὸν ψαύω. Εἰς τὰς ὥρας δὲ τοῦ φαγητοῦ νὰ συντρώγωμεν ὡς ἀγαπημέναι περιστεραί, καὶ τὸ ἑσπέρας νὰ ἐπορευόμεθα εἴτε εἰς τὸ θέατρον, εἴτε εἰς τὰς ἐξοχάς, εἴτε εἰς τοὺς περιπάτους.» Ναὶ αὐτὰ ἐσκεπτόμην ἀγαπητή μου Ἀμαλία, καὶ ὠνειροπώλουν καὶ ἐδῶ, καὶ ἐπεθύμουν, πλὴν πόσον ἠπατήθην, καὶ πόσον διαφορετικὰ φανταζόμεθα τὰ πράγματα πρὶν ὑπανδρευθῶμεν, καὶ πόσον ἀκάνθινα τὰ εὑρίσκομεν μετὰ ταῦτα. Ἐνόμιζον ἐμαυτὴν εὐτυχεστέραν σοῦ διττῶς, ὡς σοὶ προέγραφον, καὶ διότι ἦλθον νὰ κατοικήσω εἰς τὴν ὡραιοτάτην πόλιν τοῦ κόσμου, καὶ διότι ὑπανδρεύθην ἐνωρίτερον σοῦ, πλὴν ἤδη αἰσθάνομαι πόσον σὺ ἀγαπητή μου εἶσαι εὐτυχεστέρα ἐμοῦ, δι' ἀμφότερα ταῦτα, ἅτινα στερεῖσαι ἀκόμη.

Δὲν ἐγνώριζον τότε τί ἔστι καλλιτέχνης, οὔτε τί σχέσεις συνδέουσιν αὐτὸν πρὸς τὸν οἶκόν μου. Οὐδέποτε δὲ θαυμάζουσα τὰ ὡραῖα ἀγάλματα καὶ τὰς λαμπρὰς εἰκόνας τοῦ μέλλοντος συζύγου μου, μοῦ ἦλθε ποτὲ ἡ ἰδέα, ὅτι θὰ ὑπῆρχον γυναῖκες, αἵτινες θὰ εἶχον τὴν τόλμην νά... καὶ ὅτι καὶ ἐγὼ αὐτὴ θά.. Ἄχ! ἂν ἐγνώριζον τοῦτο, Ἀμαλία μου, οὔτε Παρισίους οὔτε καλλιτέχνην ἤθελον, μὲ ὅλα του τὰ πλούτη, τὸ περίδοξον ὄνομά του καὶ τὸ ὡραῖον μέγαρόν του. Ὡς γνωρίζεις, οὔτε ἡ μήτηρ μου, οὔτε ὁ ἀδελφός μου τὸν ἤθελον, ἀλλ' ἐγώ. ναὶ ἐγὼ τὸν ἐζήλευσα, ἐγὼ τὸν ἠθέλησα καὶ τὸν ὑπανδρεύθην. Ἐγὼ μόνη πταίω διὰ τὴν τύχην μου.... Ἦτο πρός με τόσον εὐγενής, τόσον πρόθυμος εἰς ὅλα, καὶ τόσον χαρίεις, ὥστε δὲν ἀντέσχον εἰς τὸν πειρασμόν. Ἀνεμιγνύετο εἰς τὸν στολισμόν μου, καὶ εἰς τὴν κόμμωσίν μου. «Κτενίσθητι οὕτω μοι ἔλεγε, καὶ θέσον αὐτὸ τὸ ἄνθος εἰς τὴν δεῖνα θέσιν.»

Καὶ πραγματικῶς εἶχε τοιαύτην πεῖραν καὶ φιλοκαλίαν, ὥστε μὲ ἐξέπληττε ἡ φιλαρέσκειά του.

Ἐν τούτοις ὤφειλον νὰ δυσπιστῶ, καὶ ἄκουσον, ἀγαπητή μου, τί συμβαίνει.

Δύο μῆνας μετὰ τοὺς γάμους μας, ἐνῷ αὐτὸς εἶχε φροντίσει νὰ μοῦ προμηθεύσῃ τὰ πάντα, ὅ,τι ἐπεθύμουν πρὸς στολισμὸν τῶν δωματίων μου καὶ τῆς τουαλέτας μου, μοὶ εἶπεν ὅτι αὐτὸς θὰ κατεγίνετο εἰς τὸ ἐργαστήριόν του πρὸς κατασκευὴν ἀνδριάντος διὰ τὴν καλλιτεχνικὴν ἔκθεσιν, δι' ἣν εἶχεν ἐπισήμως προσκληθῆ, καὶ ὅτι ἡ ὑπόθεσις τοῦ ἔργου, ἦτο *Ῥωμαία γυνὴ ἀναδυομένη τοῦ λουτῆρος*. Μοὶ προσέθηκε δέ, ὅτι θὰ ἀπέδιδεν εἰς τὸ ψυχρὸν μάρμαρον τὸ μικρὸν ἐκεῖνο ρῖγος τοῦ δέρματος τιθεμένου εἰς ἐπαφὴν πρὸς τὴν ἀτμοσφαίραν, τὸ μούσχευμα τοῦ ἐπὶ τῶν ὤμων τιθεμένου μετὰ τὴν ἔξοδον τοῦ σώματος ἀπὸ τοῦ ὕδατος λεπτοῦ ὑφάσματος, καὶ τόσας ἄλλας φυσικὰς λεπτομερείας, ἃς δὲν ἐνθυμοῦμαι πλέον. Ἐγὼ μὴ ἐννοοῦσα καλῶς, παρεδεχόμην ὅλως ἀθῶως ὅλα ταῦτα, προσθεῖσα.

«Αἴ! ναί, πολὺ ὡραῖον θὰ ἦναι» καὶ ἐφανταζόμην μάλιστα, ὅτι τὸ ἔβλεπον τελειωμένον, καὶ ὅτι ἤκουον περὶζ ἐμοῦ τοὺς θαυμαστὰς ψιθυρίζοντας ἐν τῇ Ἐκθέσει, «ἐξαίσιον ἄγαλμα, περίφημος καλλιτέχνης, ἰδοὺ καὶ ἡ σύζυγός του.»

Τέλος ἡμέραν τινα, θελήσασα ἐκ περιεργείας νὰ ἴδω τὴν πρόοδον τοῦ ἔργου τῆς *Ῥωμαίας γυναικός*, ἐπορεύθην μόνη εἰς τὸ ἐργαστήριόν του, τὸ ὁποῖον σχεδὸν δὲν ἐγνώριζον, διότι ἅπαξ μόνον εἶχον πλησιάσει αὐτὸ ὅτε δὲν εἰργάζοντο, καὶ εἰσῆλθον διὰ τῆς θύρας τοῦ κήπου αἰφνιδίως εἰς αὐτό. Πλὴν φαντάσθητι, Ἀμαλία μου, τὴν ἀγανάκτησιν καὶ ὀργήν μου, ὅταν εὑρέθην ἀνελπίστως ἔναντι σκηνῆς αἰσχροτάτης, καὶ ποταπωτάτης. Ὁ σύζυγος φέρων μακρὺ λευκὸν ὑποκάμισον, ὡς κτίστης, μὲ τὴν κόμην ἠμελημένην, ἔχων τὰς χεῖρας κατελασπωμένας, καὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς προσηλωμένους ἐπὶ γυναικὸς γυμνῆς καὶ ζωντανῆς, ἱσταμένης ἀκινήτου ἐπὶ τραπέζης, κατεγίνετο λαμβάνων μαθήματα παρὰ προπλάσματος αἰσχροῦ καὶ ποταποῦ. Μόλις ἰδοῦσα τὴν ἀπαισίαν ταύτην σκηνὴν ἐξῆλθον ἐν τῷ ἅμα, κλονιζομένη· ὁ δὲ Στέφανος ἠθέλησε νὰ μὲ κρατήσῃ, ἀλλὰ μετὰ φρίκης ἀποφυγοῦσα αὐτόν, ἔτρεξα παρὰ τῇ μητρί μου, καὶ τῇ διηγήθην τρέμουσα καὶ κλαίουσα τὰ πάντα, τὴν γυμνότητα τῆς γυναικός, τὴν θέσιν τοῦ ἀνδρός μου, καὶ τὴν ἀπελπισίαν μου....

Ἡ μήτηρ ἠθέλησε νὰ μὲ παρηγορήσῃ, λέγουσά μοι μετ' ἀφελείας, ὅτι τοῦτο ἦτο πρότυπον, ὑπόδειγμα κτλ.

— Πῶς, τῇ εἶπον, εἶναι φρικῶδες, ἀποτρόπαιον! δὲν μὲ εἴπατε, ὅτι εἶχε τοιαύτας σχέσεις πρὶν ὑπανδρευθῶ...

Ἄ! εἶναι φοβερὸν πρᾶγμα. Ὑπόθεσον, ἀγαπητή μου, ὅτι ἔχεις σύζυγον ἠθοποιόν, παριστάνοντα μετὰ ἀσέμνων καὶ γυμνῶν γυναικῶν, καὶ θέλεις ἐννοήσει τὴν θέσιν τοῦ καλλιτέχνου!

Τότε καταφθάνει καὶ ὁ Στέφανος ὅλως περίφοβος, προσπαθεῖ καὶ αὐτὸς νὰ μὲ πείσῃ, ὅτι τὸ ὑπόδειγμα δὲν εἶναι γυνὴ ὡς ἡ φυσικὴ γυνή, καὶ ὅτι οἱ γλύπται δὲν δύνανται νὰ ἐργασθῶσιν ἄνευ τοιούτων προτύπων, πλὴν ἐγώ, φιλτάτη μου, δὲν ἠδυνήθην νὰ πεισθῶ, καὶ διαρρήδην ἐδήλωσα, ὅτι δὲν εἰμπορῶ νὰ ζήσω πλέον μὲ σύζυγον, ὅστις διατρίβει ὁλοκλήρους ἡμέρας μὲ τὰς ὡραιοτάτας καὶ ἀσεμνοτάτας τῶν γυναικῶν, καὶ ἐν τοιαύτῃ θέσει, χάριν ἐμπνεύσεως καλλαισθησίας!

Ἄ! ἀπηγορευθήν πλέον, δὲν δύναμαι, δὲν δύναμαι....

Τότε ἐπεμβᾶσα ἡ μήτηρ μου διὰ νὰ συμβιβάσῃ τὰ πράγματα.

— Μὰ νὰ σοῦ πῶ, φίλε μου, τῷ λέγει, δὲν εἶναι δυνατόν, διὰ τὴν ἀξιοπρέπειαν τῆς συζύγου σου, νὰ ἀντικαταστήσῃς τὰς ζωντανὰς αὐτὰς γυναῖκας, δι' ἄλλων πραγμάτων ἀψύχων τοὐλάχιστον, ἀπὸ χαρτονίου, παραδείγματος χάριν;

Ὁ Στέφανος ἔδακνε τότε τοὺς μύστακάς του ἀπὸ θυμόν, καὶ διὰ στροφῆς τῆς κεφαλῆς.

— Μὰ δὲν εἶναι δυνατόν, τῇ ἀπαντᾷ.

— Ἐν τούτοις, ἀγαπητέ μου, ἐξηκολούθησεν ἡ μήτηρ μου, μοὶ φαίνεται ὅτι αἱ μοδίσται ἔχουσι προτομὰς καὶ κεφαλὰς ἀπὸ χαρτονίου, δὲν δύνασθε νὰ προσθέσητε καὶ τὰς κνῆμας καὶ τοὺς πόδας, καὶ οὕτω...

Ἀλλ' ὁ σύζυγός μας διακόψας αὐτὴν μετ' ἀγανακτήσεως τῆς ἐξήγησε τὸ ἀδύνατον τοῦ πράγματος μεθ' ὅλων τῶν τῶν λεπτομερεῶν καὶ ἀπαιτουμένων τεχνικῶν φράσεων. Ἐφαίνετο δὲ ὁ δυστυχής, ὅτι ἠσθάνετο μέγαν κόπον διὰ τοῦτο. Ἐγὼ τὸν παρετήρουν διὰ τῆς ἄκρας τῶν ὀφθαλμῶν μου, σπογγίζουσα συνάμα τὰ δάκρυά μου, καὶ ἔβλεπον, ὅτι ἡ

θλῖψις μου τὸν ἐλύπει πολύ.

Τέλος μετὰ ἀτελεύτητον συζήτησιν, συνεφωνήθη, ἀφοῦ τὸ ὑπόδειγμα ἐθεωρεῖτο ἀπαραίτητον, νὰ παρευρίσκωμαι καὶ ἐγὼ ἐκεῖ, ὁσάκις τοιαῦται γυναῖκες παρίστανται εἰς τὴν ἐργασίαν τοῦ συζύγου μου, καὶ μάλιστα, τῇ προτάσει αὐτοῦ, νὰ δύναμαι νὰ κρύπτωμαι εἰς μέρος τι ἰδιαίτερον, βλέπουσα τὰ πάντα χωρὶς νὰ φαίνωμαι.

«Εἶναι αἴσχος, βεβαίως θὰ διανοῆσαι αὐτὴν τὴν στιγμὴν ἀγαπητή μου, νὰ ἦμαι ζυλότυπος τῶν τοιούτων γυναίων, καὶ μάλιστα νὰ δεικνύωμαι τοιαύτη, πλὴν φυσικῶς ἐὰν δὲν εἶχον τὰς συγκινήσεις ταύτας δὲν θὰ σοὶ τὰς ἔγραφον.

Τὴν ἐπαύριον τὸ ὑπόδειγμα ἔμελλε νὰ ἔλθῃ. Ἐγὼ δὲ ἐγκαίρως ἐτοποθετήθην εἰς τὸ ὑποδειχθὲν μέρος, ἐπὶ τῇ συμφωνίᾳ, ἵνα εἰς τὸν ἐλάχιστον κρότον ὁ σύζυγός μου σπεύσῃ παρ' ἐμοί. Μόλις τοῦτο ἐγένετο, τὸ αἰσχρὸν ὑπόδειγμα τῆς προτεραίας προσῆλθε, μετὰ τοιαύτης ἀθλιότητος, ὥστε ἀληθῶς ἐσκέφθην διατὶ νὰ ζηλοτυπῶ πρὸς γυναῖκα, ἥτις ἐστερεῖτο καὶ αὐτῶν τῶν ἐνδυμάτων της ἀκόμη κτλ. κτλ. Λοιπόν, φιλτάτη, ὅτε εἶδον τὸ ἄθλιον αὐτὸ πλάσμα νὰ ἀποβάλῃ ἄνευ αἰδοῦς ἓν πρὸς ἓν τὰ φορέματά του, νὰ τὰ ῥίπτῃ τῆδε κακεῖσε ἐν τῇ αἰθούσῃ τοῦ ἐργαστηρίου, ὡς νὰ εὑρίσκετο ἐν τῷ δωματίῳ αὐτοῦ μόνον, καὶ νὰ ἀποκαλύπτῃ τὰ ἐλεεινὰ αὐτοῦ μέλη κατ' ὀλίγον μοὶ ἔκαμε τοιαύτην κακὴν ἐντύπωσιν, ὥστε δὲν δύναμαι νὰ σοὶ τὸ ἐκφρασθῶ. Ὁ θυμὸς μὲ κατέλαβεν ἐκ νέου καὶ ἀμέσως κτυπῶ.... Ὁ Στέφανος τότε προσέρχεται... Ἔτρεμον ὅλη καὶ εἶχον γείνει κάτωχρος... Μὲ εἰρωνεύεται, μὲ καθησυχάζει, καὶ ἐπανέρχεται εἰς τὴν ἐργασίαν του... Ἤδη ἡ γυνὴ αὕτη ἦτο ὀρθία ἡμίγυμνος, ἔχουσα τὴν κόμην λελυμένην καὶ πίπτουσαν μετὰ χάριτος ἐπὶ τῶν ὤμων της. Δὲν ἦτο πλέον ἡ αὐτὴ γυνή, ἀλλ' ἄγαλμα ἀκίνητον καὶ ψυχρόν. Ἡ καρδία μου περιεσφίχθη, καὶ ἐν τούτοις δὲν ὡμίλουν. Αἴφνης ἀκούω τὸν σύζυγόν μου ἀναφωνοῦντα: «Τὴν ἀριστερὰν κνήμην... προχώρησον τὴν ἀριστερὰν κνήμην.» Καὶ ἐπειδὴ τὸ ὑπόδειγμα δὲν ἀντελήφθη καλῶς, ἐπροχώρησεν ἐκεῖνος πρὸς ταύτην, καί...· Ἄχ, δὲν ἐβάσταζα πλέον, φιλτάτη μου,... ἔκρουσα, ἀλλὰ δὲν μὲ ἤκουσε, ἦτο προσηλωμένος,... ἔκρουσα δυνατώτερα, μεθ' ὀργῆς τέλος καὶ δυνάμεως, ἕως ὅτου τὸν ἔκαμα καὶ ἔτρεξε πρὸς ἐμέ; Εἶχε τοὺς ὀφθαλμοὺς πεπλανημένους καὶ γλυκεῖς ὡς ἐκ τῆς ζέσεως καὶ τοῦ περὶ τὴν ἐργασίαν του μεγάλου ζήλου....

«Μά, ἀγαπητή μου, ἔσο τέλος πάντων λογικωτέρα ἔσο φρόνιμος, μοὶ ἔλεγε τρυφερῶς ἀσπαζόμενός με». Ἐγὼ δὲ ἐν λυγμοῖς καὶ δακρύοις ἐστήριζον τὴν κεφαλὴν ἐπὶ τῶν ὤμων του καὶ τοῦ ἔλεγον: «Δὲν ἠμπορῶ πλέον ἄχ! δὲν ἠμπορῶ, Στέφανε....» Τότε αὐτὸς χωρὶς νὰ μοὶ ἀποκριθῇ, εἰσῆλθεν αὐθωρεὶ εἰς τὸ ἐργαστήριόν του, καὶ διέταξε τὸ γύναιον ἐκεῖνο νὰ ἐνδυθῇ καὶ ἀναχωρήσῃ, ὅπερ καὶ ἐγένετο ἀμέσως.

Ἐπὶ τινας ἡμέρας ὁ Στέφανος δὲν εἰργάσθη εἰς τὸ ἐργαστήριόν του, ἀλλ' ἔμενε πλησίον μου, δὲν ἐξήρχετο, οὐδ' ἐδέχετο τοὺς φίλους του, ἦτο δὲ πολὺ μελαγχολικός. Τέλος ἠρώτησα αὐτόν.

— Δὲν θὰ ἐργασθῇς πλέον;

— Δὲν ἐργάζονται, Κυρία, ἄνευ ὑποδείγματος, μοὶ ἀπήντησε πικρῶς. Δὲν ἐτόλμησα νὰ ἐπιμείνω, διότι ἠσθανόμην τὴν ἐνοχήν μου, καὶ διότι ἐφοβούμην ἐκδίκησιν ἀπὸ μέρους του. Ἐν τούτοις διὰ παρακλήσεων καὶ θωπειῶν τὸν ἔπεισα νὰ ἐπανέλθῃ εἰς τὸ ἐργαστήριόν του, καὶ προσπαθήσῃ νὰ τελειώσῃ τὸ ἄγαλμά του, πλὴν φαίνεται ὅτι ὑπέφερε πολύ. Τὸ ἑσπέρας ἐπανήρχετο καταβεβλημένος καὶ ἀποτεθαρημένος, σχεδὸν ἀσθενής. Διὰ νὰ τὸν ἐνθαρρύνω· τὸν ἐπεσκεπτόμην πολλάκις καὶ τοῦ ἔλεγον· «Ἄ! λαμπρὸν εἶναι» ἀλλ' ἔβλεπον ὅτι τὸ ἔργον του δὲν προύχωρει ποσῶς, μάλιστα νομίζω ὅτι προσεποιεῖτο, ὅτι εἰργάζετο. Ὁσάκις ἐπανειρχόμην εἰς τὸ ἐργαστήριόν του, εὕρισκον αὐτὸν καπνίζοντα πάντοτε καὶ κατακεκλιμένον ἐπὶ διβανίου, ἢ ρεμβάζοντα, ἢ παίζοντα...

Ἡμέραν τινα, ἐνῷ παρετήρουν τὴν ἄμοιρον *Ῥωμαίαν γυναῖκα*, ἠμιτελῆ, βραδύνουσαν ἐπὶ τοσούτῳ νὰ ἀναδυθῇ τοῦ λουτῆρος της, φανταστική τις ἰδέα κατέλαβε τὸ πνεῦμά μου. Ἡ *Ῥωμαία* εἶχε σχεδὸν τὸ ἀνάστημά μου, ὥστε ἠδυνάμην ἴσως νὰ.....

— Τί καλοῦσι εἰς τὴν τέχνην σας, *ὡραίαν κνήμην*; ἠρώτησα αἴφνης τὸν σύζυγόν μου;

Μοὶ ἐξήγησεν ἀμέσως ἐν λεπτομερείᾳ τοῦτο, δεικνύων μοι συνάμα καὶ τὸ ἄγαλμά του, ὅπερ ἐστερεῖτο ἔτι τῆς κνήμης

MAURICE DE FOS

ΣΩΣΑΝΝΑ ΡΑΜΩ

(Συνέχεια)

λοῦ θὰ γίνῃ τὸ θῦμα τοῦ ὑποκριτοῦ αὐτοῦ φαναριώτου, ἐνῷ ἐγὼ ἄνευ τῆς Ραλλοῦς δὲν δύναμαι νὰ ζήσω. Ἡ Ραλλοῦ δὲν μοὶ ἐνέπνευσεν ἔρωτα κοινόν, οὐδὲ ἀπὸ τοὺς συνειθισμένους, μὲ κατέκτησε σύσσωμον, ὥστε μόνον ἀπ' αὐτῆς ἐξαρτᾶται ἤδη ἡ εὐτυχία ἢ ἡ δυστυχία μου.

— Ἴσα, ἴσα, φίλε μου, τοῦτο εἶναι εἷς ἰσχυρὸς λόγος, διὰ νὰ μὴ τὴν ἀφήσητε εἰς χεῖρας ἄλλου, πρέπει νὰ ἀγωνισθῶμεν, καὶ θὰ σᾶς συντρέξω εἰς τοῦτο.

— Εἰς μάτην ὅλα, πίστευσόν με.

— Ἄ! τὸν κουτόν! Αὐτὸ εἰς τὴν πατρίδα μου, τὸ παρομοιάζομεν μὲ τὴν παροιμίᾳ «τοῦ 'ριξε τὸ στειλιάρι ὕστερα ἀπὸ τὸ μπαλτᾶ». Ἐγώ, σᾶς λέγω, ὅτι ἐὰν ἀνακατωθῶ....

— Θὰ καταστραφῇς χωρὶς νὰ μὲ σώσῃς. Ὁ Φώτης Βέης εἶναι ἄξιος νὰ πράξῃ τὰ πάντα διὰ νὰ κατορθώσῃ τὸν σκοπόν του, μάλιστα δύναται νὰ ἀτιμάσῃ καὶ τὴν γυναῖκα, ἥτις θὰ τοῦ ἐκώλυε τὸν δρόμον του.

— Κύριε Κώστα, ἡ τιμή μου εἶναι ὑπὸ τὴν φύλαξίν μου, καὶ δὲν διατρέχει οὐδένα κίνδυνον. Μὴ φοβεῖσθε, ἀφήσατε τὴν ὑπόθεσιν εἰς χεῖρας μου.

— Πόσον καλὴ εἶσθε! Δεσποινίς.

— Ὄχι, ἀλλὰ δὲν θέλω ἡ Ραλλοῦ νὰ συζευχθῇ μὲ τὸν τοῦρκον αὐτὸν διπλωμάτην... Ἔπειτα, ξεύρετε, ὅτι ὁ Κύριος Βουγᾶς πρόκειται νὰ μὲ στεφανώσῃ, καὶ συνεπῶς νομίζω, ὅτι μία πενθερὰ δικαιοῦται εἰς τὴν ἐκλογὴν τοῦ γαμβροῦ της.

— Καὶ πῶς δύναμαι νὰ πιστεύσω ὅτι,...

— Καλά, καλά, μὴ θέτετε τὴν χεῖρα ἐπὶ τῆς καρδίας σας οὕτω, Κύριε Θεοχάρη, καὶ μὴ ἀτενίζετε πρὸς τὸν οὐρανόν, διότι μᾶς παρατηρεῖ ὁ κ. Βουγᾶς, καὶ θὰ νομίζῃ ὅτι μοὶ ἐκφράζετε αἰσθήματα... Καὶ εἰς ποῖον σημεῖον εὑρίσκεσθε μὲ τὴν ὑπόθεσίν σας, εἰς τὰ δικαστήρια;

— Πάντοτε εἰς τὸ αὐτὸ σημεῖον. Ὁ δὲ πατήρ μου ἐδήλωσε μόνον, ὅτι θὰ κατέστρεφε μᾶλλον τὴν περιουσίαν τῆς μητρός μου, ἢ θὰ μοὶ παρέδιδε ταύτην.

— Δώσατε ἓν πέρας ἐπὶ τέλους μὲ τὰ δικαστήριά σας. Ἐγὼ μετ' ὀλίγας ἡμέρας θὰ ὁμιλήσω εἰς τὸν κ. Βουγᾶν, καὶ θὰ τὸν κάμω νὰ ἐννοήσῃ, ὅτι ἡ κατάστασις τῶν πραγμάτων εἶναι τοιαύτη, ὥστε ἡ θέσις ὅλων μας ἀπέναντι ἀλλήλων καὶ τῆς κοινωνίας ἀποβαίνει δυσχερεστάτη, καὶ ὅτι δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ διαρκέσῃ περισσότερον, ἄνευ ἀπευκταίου τινος. Ἐὰν δὲ κατορθώσω τὸν σκοπόν μου, σεῖς θὰ φύγετε μετὰ τῆς συζύγου σας εἰς Σῦρον, ἐπειδὴ δὲ ἐγὼ ἐπιθυμῶ ὁ σύζυγός μου μόνον μὲ ἐμὲ νὰ καταγίνηται, θὰ σᾶς παραχωρήσῃ ὡς προῖκα τὸ γραφεῖόν του μὲ τὰς ὑποθέσεις του. Τοῦτο δὲν πιστεύω νὰ σᾶς θίγῃ, διότι θὰ γίνετε καὶ σεῖς χαβιαροχανίτης.

— Τί ἀστειότης, ἐγὼ τὸ νομίζω προαγωγήν μου, ἀφοῦ ἤδη εἶμαι κανατέμπορος.

— Μετὰ ταῦτα, ὁ Κύριος ἰδιότροπος πατήρ σας, τί θὰ κάμῃ; Θὰ παραδεχθῇ τὰ γενόμενα. Θὰ τὸν καλέσητε μάλιστα καὶ ὡς ἀνάδοχον τοῦ νεογεννήτου... θὰ κλαύσητε, θὰ ἐναγκαλισθῆτε, καὶ οὕτω τὰ πάντα θὰ λησμονηθῶσιν. Ἐὰν δέ, σᾶς ἔλειπεν ἡ ματαία ὑπερηφάνειά σας καὶ ἄκαιρος φιλοτιμία σας τὰ πάντα θὰ εἶχον τελειώσῃ ἤδη, ἡ δὲ Αὐτοῦ Ἐξοχότης ὁ Πασσᾶς θὰ ἔμενεν εἰς τὰ *κρύα τοῦ λουτροῦ*, κατὰ τὴν παροιμίαν.... Ἐν τούτοις, μὴ χάνωμεν καιρόν, καὶ θὰ τοῦ δείξωμεν πῶς ἐπεμβαίνουν εἰς ξένους ἔρωτας!... Χαίρετε!

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Θ'.

Ὁ κ. Φώτης Βέης.

Ἀπὸ τῆς ἀφίξεώς του εἰς Ἀθήνας, ὁ Φώτης Βέης διήρχετο κατὰ μέγα μέρος τὰς ἡμέρας του παρὰ τῷ κ. Βουγᾷ, καὶ τῇ θυγατρί του, καὶ μετὰ παρέλευσινοὐχὶ πολλοῦ χρόνου εἶχε προσκτήσει τὴν εὔνοιαν τοῦ πατρός, ἡ δὲ Ραλλοῦ ἐφέρετο πρὸς αὐτὸν μετ' ἰδιαζούσης συμπαθείας, μὴ ἀπομακρυνομένη ὅμως τῶν ὁρίων τῆς φυσικῆς ἀγάπης, ἣν πάντες οἱ συγγενεῖς πρὸς ἀλλήλους τρέφουσι. Συνεπῶς ὁ Κώστας δὲν ἠδύνατο ἐντεῦθεν ν' ἀντλήσῃ ἀφορμὴν δυσαρεσκείας, ἀλλ' ἀφ' ἑτέρου τὸ ἀτελεύτητον μειδίαμα καὶ ἡ ὑπὸ τοῦ ἀντιπάλου αὐτοῦ προτεινομένη παλάμη, ὃν συνήντα πάντοτε ἐκεῖ, ὁσάκις προσήρχετο νὰ ἴδῃ τὴν ἐρωμένην του, τοῦ μετέβαλον ἀμέσως ὄψιν.

Ἡ Δεσποινὶς Ραμὼ ἐξ ἐνστίκτου ἀπηχθάνετο τὸν Φώτη Βέη, καὶ μυρία μέσα μετεχειρίζετο ἵνα τὸν κάμῃ νὰ ἐννοήσῃ τοῦτο καλῶς, πλὴν ὁ πονηρὸς διπλωμάτης ἀντέτασσε πάντοτε εἰς τὴν περιφρόνησιν αὐτῆς, τὰ ἀτελεύτητα μειδιάματά του καὶ τὴν ἄπειρον αὐτοῦ ἀγαθότητα.

Ἄλλως τε, οὐδὲν τῷ διέφευγε, κύριος δὲ τοῦ πεδίου γενόμενος, ἐκαραδόκει τὴν στιγμὴν τοῦ θριάμβου του, καὶ ἔλεγε καθ' ἑαυτόν:

— Ἡ ἐκδίκησις εἶναι φαγητόν, τὸ ὁποῖον μόνον ὅταν κρυώσῃ εἶναι καλόν.

Τοῦτο δὲ οὐδόλως τὸν ἠμπόδιζε νὰ τὸ προετοιμάζῃ βραδέως μέν, πλὴν ἐν ἀσφαλείᾳ. Ὁ Φώτης Βέης, ἀνὴρ πρακτικός, δὲν ἦτο ἐξ ἐκείνων οἵτινες ἐργάζονται μόνον διὰ τὴν ἡδονήν, καὶ θὰ περιεφρόνει τὰς ἀνωφελεῖς ἀντιδράσεις τῆς Σωσάννας Ραμώ, ἐὰν δὲν τὴν ἐθεώρει ὡς τὸν μόνον σκόπελον καθ' ὃν προσέκρουον τὰ σχέδιά του. Ἐν τῷ παρόντι τὸν ἠνώχλει, ἀλλ' ἐν τῷ μέλλοντι θὰ τὸν ἔβλαπτε, διότι ἀφοῦ ὁ κ. Βουγᾶς ἐσκόπει νὰ τὴν λάβῃ ὡς σύζυγον, μολονότι ἐτήρουν τοῦτο μυστικὸν ἀμφότεροι, τί θ' ἀπεγίνετο ἡ περιουσία τοῦ πατρὸς τῆς Ραλλοῦς; Τίς οἶδεν; ἀφοῦ δὲ ἤδη ἡ γαλλὶς παιδαγωγὸς ἐσπατάλα τοὺς μισθούς της τῆδε κἀκεῖσε, τί θὰ συνέβαινεν, ἐὰν ὁ κ. Βουγᾶς τῆς ἐπέτρεπε χρηματικὴν διαχείρησιν; ἐὰν δὲ ἀπέκτων τέκνα τί θὰ ἐγίνετο;

Μάτην ὁ διπλωμάτης ἐζήτει ἐνοχὴν εἰς τὸ παρελθὸν τῆς νέας, ὅπως ἐκθέσῃ αὐτὴν καὶ καταστρέψῃ, ἡ δὲ ἀναζήτησις τοιαύτης εἰς τὰς ἐπιγραφὰς τῶν πολυαρίθμων ἐπιστολῶν ἃς πανταχόθεν ἐλάμβανεν, ἕνεκα τῶν κοσμοπολιτικῶν αὐτῆς

του, μὴ δυνάμενος νὰ τῷ τὴν δώσῃ, ἄνευ τοῦ κατηραμένου ὑποδείγματος.... Δυστυχὴς σύζυγος! πόσον ἐπιπόνως μοὶ ἐξεφράσθη τοῦτο!....

Ξεύρεις λοιπόν, τί ἔκαμα ἐγὼ τότε, ἀγαπητή μου Ἀμαλία; Χωρὶς νὰ τοῦ εἴπω τίποτε, καὶ ἐνῷ αὐτὸς κατεγίνετο ξέων μέρος τι τοῦ ἀγάλματός του, ἀπεσύρθην ἐπιτηδείως πρὸς στιγμὴν, καὶ χωρὶς νὰ μ' ἐννοήσῃ εἰς τὸ παρακείμενον δωμάτιον, καὶ ἀφοῦ ἀπεκδύθην τῶν φορεμάτων μου, εἰσῆλθον ἀκροποδητὶ καὶ ἐτοποθετήθην, ἐνῷ αὐτὸς ἐξηκολούθει ἐργαζόμενος ἀπέναντι αὐτοῦ, ἐν τῇ θέσει καὶ στάσει, οἵα εἶχον ἰδεῖ τὸ ἀποτρόπαιον ὑπόδειγμα... Ἄχ! ἄγγελέ μου, μοὶ λέγει τότε, ἐν ἀπλήστῳ συγκινήσει καὶ χαρᾷ, ἀτενίσας πρός με, μ' ἔσωσες, στῆθι, μὴν κινεῖσαι, καὶ ἔλαβεν αὐθωρεὶ θέσιν ἐμπνευσμένου καλλιτέχνου! Ἐγὼ δὲ μόλις ἐκρατήθην ἐκ τῆς ἐπιβλητικῆς τοῦ διδασκάλου ἐπιταγῆς, καὶ τῆς σοβαρᾶς φυσιογνωμίας του, διότι τῇ ἀληθείᾳ μοῦ ἦλθεν ἐπιθυμία νὰ γελάσω καὶ νὰ κλαύσω ἐν ταὐτῷ.... Οἵα ἐπιβλητικότης ὅμως, καὶ οἵα ἀπάτη αἰσθήσεως!.... οὐδέποτε ἐφανταζόμην τὸ ὕψος τῆς τέχνης καθ' ἡμᾶς, ἐπιστήμης κατ' αὐτούς!... Ἡ ζυλοτυπία μου!... Χίμαιρα ποταπή, βάσκανος ἀπάτη! δυναμένη μέχρις ἐγκλήματος νὰ μὲ ὠθήσῃ, ἐσώθην ἀπὸ τῆς ἐμπνεύσεως καὶ τοῦ πρὸς τὴν ἐπιστήμην ἔρωτος τοῦ συζύγου καὶ τοῦ διδασκάλου μου, ὅστις ἐπιπόνως μὲν πλὴν ἀξιοπρεπῶς καὶ φρονίμως μοὶ ἐδίδαξεν, ὅτι μόνον διὰ τῆς προόδου τῆς τέχνης, τῆς ἐπιστήμης, τῶν φώτων τέλος, καταβάλλονται τὰ ποταπὰ πάθη, ἅτινα παλαιόθεν καταβιβρώσκουσι τὴν καρδίαν μας!

Ἤδη δέ, ἀγαπητή μου Ἀμαλία, ἂν ἡδύνασο νὰ ἔλθῃς εἰς Παρισίους, θὰ σοὶ ἐδείκνυον τὸ ἐν τῇ καλλιτεχνικῇ ἐκθέσει ἄγαλμα *τῆς Ρωμαίας γυναικὸς ἀναδυομένης τοῦ λουτῆρος*, τοῦ συζύγου μου, ἐν ᾧ διὰ τῆς προόδου τῆς τέχνης, τῆς ἀναπαραστάσεως τῶν μελῶν ἀντιθέτου χαρακτήρων γυναικῶν, καὶ τῆς ἀφομοιώσεως παραδόξων καὶ ἀλλοεθνῶν φύσεων, ἐξαφανίζονται μοχθηρὰ καὶ ποταπὰ πάθη, καὶ ἀποθεοῦται ἡ συζυγικὴ ὁμόνοια, καὶ ἡ τελειότης τῆς καλλιτεχνίας!

Ἔρρωσο.

Παρίσιοι τῇ.... Αὐγούστου 1890. Μ. . . . .

ΕΥΤΡΑΠΕΛΑ

Ἐν τῷ οἰνοπωλείῳ τοῦ Κυρίου Π.... εἷς στρατιώτης συνάπτει πολιτικὴν συζήτησιν μετὰ δύο κεκοπιακότων τεχνητῶν φίλων τοῦ Βάκχου καὶ τοῦ Μορφέως, οἵτινες βαρύνονται ν' ἀπαντῶσι.

Ἐπὶ τέλους ὁ εἷς τούτων ἐρωτᾷ τὸν φίλον τοῦ Ἄρεως.

— Καὶ ἐάν ποτε ἐπαναστατήσῃ ὁ πτωχὸς λαός, θὰ πυροβολήσῃς σὺ κατ' αὐτοῦ;

— Ἐγώ; ποτέ.

— Μπράβο! εἶσαι πιστὸς πολίτης. Φέρε μας παιδί, μισὺ ὀκᾶ 'ς τὰ τρία.

Ὁ οἰνοπώλης φέρει τὸν οἶνον. Οἱ τρεῖς πίνουσιν ὡς ἀδελφοί, καὶ ὁ στρατιώτης ἐξακολουθεῖ μετὰ πλείονος ὀρέξεως τὸν περὶ πολιτικῶν μονόλογόν του.

Τότε ὁ ἕτερος τῶν τεχνητῶν ἐρωτᾷ αὐτόν.

— Καὶ εἶναι πολλοὶ οἱ σύντροφοί σου, στρατιῶτα, οἱ ὁποῖοι φρονοῦσιν ὡς καὶ σύ, περὶ λαοῦ;

— Πῶς, ἀπαντᾷ οὗτος ἀμέσως, ὅλοι οἱ μουσικοὶ τὴν αὐτὴν ἰδέαν ἔχομεν. Ἐγὼ ὡς τυμπανοκρούστης πρῶτος, οὕτω φρονῶ.

Φλυαρός τις ἔλεγε πρὸς τὸν φίλον του.

— Χίλιαις φοραῖς ἦλθες εἰς τὴν οἰκίαν μου. Σὺ δέ, οὐδὲ μίαν φορὰν μ' ἐπροσκάλεσες ἀκόμη. Τί συμβαίνει; εἰπέ μου μου το ἐλευθέρως.

— Ἀφοῦ τὸ θέλεις, νά σοι τὸ εἴπω. Ἰδοὺ ἁπλούστατον. Ὅταν ἔρχωμαι εἰς τὴν οἰκίαν σου κάθημαι ὅσον θέλω, καὶ μόλις καταλάβω πῶς βαρύνομαι, καὶ μὲ ζαλίζεις, ἀναχωρῶ ἀμέσως ἐλευθέρως, ἐνῷ ἂν σὲ προσκαλῶ εἰς τὴν ἰδικήν μου οἰκίαν, θὰ μὲ σκοτίζῃς ἑκάστοτε, καὶ δὲν θὰ δύναμαι νὰ σὲ διώξω.

Ἡ Κυρία Τ..... διεπραγματεύετο προχθὲς ἐν κλειδοκύμβαλον διὰ τὴν θυγατέρα της.

— Πόσον κοστίζει αὐτὸ τὸ κλειδοκύμβαλον; ἐρωτᾷ.

— Τριακόσια φράγκα.

— Καὶ ἐκεῖνο;

— Ἑξακόσια πεντήκοντα.

Ἡ Κυρία Τ.... ἀπορεῖ διὰ τὴν διαφοράν, καὶ νομίζουσα ὅτι ὁ ἀριθμὸς τῶν πλήκτρων ποικίλλει τὴν ἀξίαν τῶν κλειδοκυμβάλων.

— Θέλω, λέγει, ἓν κλειδοκύμβαλον μὲ πολὺ ὀλιγώτερα πλῆκτρα.....

ΑΙΝΙΓΜΑΤΑ

Λύσις τοῦ 14 ἰατρικοῦ προβλήματος.

Ὁ ἰατρὸς ἔδωκε τὴν ἑξῆς συνταγήν.

Λάβε δύο κόκκους ἀδιαφορίας
Καὶ τοσούτους ἀποφάσεως,
Ἀνάμιξον ὁμοῦ
Μετὰ χυμοῦ ὑπομονῆς.
Ἄνευ δικῶν οὔτ' ἐρίδων
Φιλοδοξίας ἢ ψευδοῦς ζήλου.
Ἀλλὰ ἡμισείας λίτρας εὐθυμίας
Δύω οὐγγιῶν ἀγνῆς φιλίας
Σὺν τοσαύτης εὐρωστίας.
Μακρὰν πάσης φιλαργυρίας
Κάμε μίγμα γενικόν.
Καὶ μουσχευσον ἐὰν ἔχῃς
Μετὰ δακτύλων δύο οἴνου καλοῦ.
Λάμβανε ἑκάστην πρωΐαν
Ἀνὰ δράμα δέκα καὶ θὰ ἰδῆς
Ὅτι τῶν ἀσθενειῶν θ' ἀπαλλαγῆς.

15

Ἀριθμητικὸν πρόβλημα.

Εἷς φίλος μοὶ ἀπέστειλε 32 φιάλας οἴνου Τεγέας οὓς ἐτοποθέτησα ἐν τῷ ὑπογείῳ μου, κατὰ τὴν ἀκόλουθον διάταξιν πρὸς ἀσφάλειαν αὐτῶν.

Ἤτοι ἔθεσα ἀνὰ ἐννέα φιάλας ἐν ἑκάστῃ πλευρᾷ τοῦ τετραγώνου, πρὸς εὐκολωτέραν ἐξέλεγξιν ἐν περιπτώσει ἀφαιρέσεώς τινος τούτων. Καλέσας δὲ τὸν ὑπηρέτην μου Ἰωάννην, ὅστις ἠγάπα τὸν οἶνον, τῷ εἶπον νὰ προσέξῃ καλῶς, διότι ἡ διάταξις αὕτη δὲν ἐπιτρέπει κλοπήν. Πλὴν μετά τινας μῆνας ἀντελήφθην ὅτι μοὶ ἀφῃρέθησαν, πρῶτον 4 φιάλαι, καὶ ἑκάστη πλευρὰ ἠρίθμει ἀνὰ 9 τοιαύτας, δεύτερον μοὶ ἀφῃρέθησαν 8 φιάλαι, καὶ αἱ πλευραὶ ἠρίθμουν πάλιν ἀνὰ 9, καὶ τρίτον, ὅτι μοὶ εἶχον ἀφαιρεθῇ 12 φιάλαι καὶ πάλιν αἱ πλευραὶ ὅλαι ἠρίθμουν ἀνὰ 9 φιάλας.

1	7	1
7		7
1	7	1

Πῶς ἐγένετο τοῦτο ἐν ἑκάστῃ ἀφαιρέσει;

Τὸ ἀνωτέρω πρόβλημα ἀπέστειλεν ἡμῖν ὁ ἐκ Βουκουρεστίου συνδρομητής μας κ. Ἀλ. Σταυρίδου, ὅστις προσφέρει τῷ πρώτῳ λυτῆρι δῶρον ἀξίας μέχρι δραχμῶν δύω, τῆς λύσεως οὔσης πολὺ εὐκόλου.

16

Ἁπλοῦς ποιμήν, κατήντησα κριτὴς θεῶν νὰ γείνω.
Κριτὴς ἀνθέων γίγνομαι, ὁ ἥμισυς ἂν μείνω.
Τί εἶμαι;

17

Τὸ ἓν δὲν εἶναι 1, ἀλλὰ δύω.
Τὰ δύω δὲν εἶναι 2, ἀλλὰ τρία.
Πῶς εἶναι δυνατόν;

Ἀμφότερα τὰ δύω τελευταῖα αἰνίγματα ἀπέστειλεν ἡμῖν ὁ φίλος ἰατρὸς κ. Κ..... ὅστις δωρεῖται τῷ πρώτῳ λυτῆρι, ἂν μὲν ᾖ εἰς Ἀθήνας, δύο ἰατρικὰς ἐπισκέψεις (ἂν λάβῃ ἀνάγκην), ἂν δὲν ἐν ταῖς ἐπαρχίαις ἔγγραφον συμβουλήν.

σχέσεων, οὐδὲν παρέσχον αὐτῷ ἐπικίνδυνον ὅπλον.

Ὥστε τῷ ἀπέμεινε τὸ ψεῦδος.

Μεταξὺ ἀληθείας καὶ ψεύδους, ἐσκέφθη, ὀλίγη ἡ διαφορὰ ὑπάρχει, καὶ πολλάκις οὐδεμία, ὁπόταν φέρωσιν εἰς τὸ αὐτὸ ἀποτέλεσμα. Ἐν τούτοις εἶναι μέσον ἐπικίνδυνον, ἐνίοτε ὅταν δὲν γνωρίζει νὰ μεταχειρισθῇ τὸ ψεῦδος ἐπιτηδείως, καὶ περιορίζεται μόνον εἰς χονδρὰς ὑπερφυσικὰς καὶ σκανδαλώδεις παραστάσεις.

Ὁ ἡμέτερος διπλωμάτης ὅμως ἦτο πρὸς τοῦτο ἐπιτήδειος, καὶ ἤρξατο ἀμέσως νὰ σπείρῃ ἐν τῷ πνεύματι τῶν ἄλλων ἀπὸ τοὺς πικροὺς ἐκείνους σπόρους, οἵτινες φύονται ὅπου καὶ ἂν πέσωσιν.

— Εἰπέ μοι, ἀγαπητέ μοι Μανώλη, ἠρώτα ἑσπέραν τινὰ τὸν κ. Βουγᾶν, μετὰ τὸ δεῖπνον, ἐξηπλωμένοι ὄντες ἀμφότεροι ἐπὶ δύο ἀναπαυτικωτάτων ἀμερικανικῶν ἑδρῶν, καὶ ἐνῷ μὲ τὰ εὐώδη σιγάρα εἰς τὰ χείλη, ἀπελάμβανον τὴν δρόσον, ἐν τῷ ἐξώστῃ τοῦ μεγάρου τῆς πρεσβείας, ἀμυδρῶς φωτιζομένῳ ὑπὸ τοῦ φέγγους τῆς σελήνης, πότε θὰ στεφανώσητε τὴν Ραλλοῦ τέλος;

— Ναί, ἀλλὰ συνωμώσατε πάντες, ὡς καὶ ἡ Δεσποινὶς Ραμώ, νὰ μ' ἐνοχλῆτε περὶ τούτου.

— Μπᾶ! ἐν σοβαρότητι ὁμιλεῖτε; καὶ αὐτὴ σᾶς ἐνοχλεῖ; περίεργον πρᾶγμα.

— Διατί περίεργον;

— Μὴ προσποιεῖσθε τὸν ἀθῶον, ξεύρετε πολὺ καλῶς νὰ προσποιῆσθε.

— Διάβολε! δὲν ἐννοῶ ἀληθῶς τίποτε, τί θέλετε νὰ εἰπῆτε;

— Ἀληθῶς, τότε, ὡμίλησα πολύ, καὶ θὰ κάμω ἴσως καλὰ νὰ σιωπήσω.

— Μὰ τέλος πάντων τί συμβαίνει;

— Ὅταν τις εἶναι παιδαγωγός, δὲν εἶναι καὶ γυνή; ὡς μέγας τις ποιητὴς εἶπεν;

— Κύριε, ἡ Δεσποινὶς Ραμὼ εἶναι τιμία κόρη.

— Καὶ πολὺ θελκτική, ἅμα δὲ διασκεδάζει τὴν ἐκ τῆς βραδύτητος ἐπιβαλλομένην ἀναβολὴν τῶν μετὰ τοῦ γαμβροῦ σας . . . .

— Ἀδίκως συκοφαντεῖτε. Ὁ Κώστας Θεοχάρης ἀγαπᾷ μέχρι λατρείας τὴν Ραλλοῦ.

— Ναί, ἀλλὰ καὶ ἡ Σωσάννα Ραμὼ ἀγαπᾷ τὸν Κώστα Θεοχάρην.

— Ἀποδείξατέ το, ναί, ἀμέσως νὰ μοὶ ἀποδείξητε, ὅτι αὕτη εἶναι ἐρωμένη του.

— Ἔ! καλέ μοι φίλε, σεῖς τὸ λέγετε, ἴσα ἴσα. Πῶς θέλετε ἐγὼ νὰ γνωρίζω ὅτι εἶναι ἐρωμένη του;... Ἄ! ἴσως, ὄχι ἀκόμη. Πλὴν αὕτη προκαταρκτικῶς τοῦ δίδει προκαταβολάς τινας, αὐτὸ ἐγὼ ἐννόουν, αὐτὸ ἤθελον νὰ εἴπω. Ἄλλως, τί μὲ μέλλει, μοῦ εἶναι ἀδιάφορον. Ἔπειτα ὑποθέσατε ὅτι ἀπατῶμαι. Ἐν τούτοις Κύριε Θεοχάρη, δὲν εἶσθε συγγενὴς καὶ φίλος μου; ἀκούσατέ με, *μὴ δίδετε πίστιν εἰς αὐτὰς τὰς Γαλλίδας.*

— Εἶσθε πολὺ νέος, φίλε καὶ συγγενῆ μου, διὰ νὰ κάμνετε τὸν σκεπτικόν.

— Ὄχι δά, ἀλλὰ δὲν ἐπιθυμῶ νὰ ἔχῃ ἀπὸ τοῦδε θλίψεις ἡ Δεσποινὶς Ραλλοῦ, ἰδοὺ τὸ πᾶν, ἀφοῦ εἶσθε διατεθειμένος νὰ τὴν δώσητε εἰς τὸν Κώσταν αὐτόν....

— Ἡ Δεσποινὶς Ραλλοῦ, ἀμέμπτου διαγωγῆς....

— Ὅταν ὁμιλῇ τις περὶ τοῦ ἡλίου, βλέπει ἅμα καὶ τὰς ἀκτῖνας. Ἄ! ἰδοὺ ἡ Ραμώ . . . . Δεσποινίς! ἔλθετε εἰς βοήθειάν μου. Πρὸ μιᾶς ὥρας κατηχῶ τὸν κ. Βουγᾶν, ἀλλὰ παρατηρῶ ὅτι ἔχω νὰ κάμω μὲ ἄνθρωπον ἀποσκληρυνθέντα ἐν ταῖς ἁμαρτίαις.

— Δὲν ἀμφιβάλλω, διότι ἡ διδαχή σας δὲν θὰ ἀξίζῃ τίποτε, ἀπεκρίνατο ἡ παιδαγωγός.

— Ἀπ' ἐναντίας, τὴν ἐδανείσθην ἐκ τῆς ὑμετέρας εὐφυΐας, ὡς φαίνεται.

— Πολὺ τοῦτο μ' ἐκπλήττει, διότι οὐδέποτε ἐγὼ κακολογῶ οὐδένα.

— Καὶ ἐγώ, ἐπαινῶ πολὺ τὸν Κώστα Θεοχάρη. Ἄ!... τώρα εἶσθε ὑπόχρεως νὰ ζητήσητε συγγνώμην διὰ τὴν τολμηράν σας ἔκφρασιν.

— Τὸν Θεοχάρην ἐπαινεῖτε; ἀλλοίμονον εἰς αὐτὸν τότε, θὰ τοῦ παρασκευάζητε καμμίαν δυσάρεστον πλεκτάνην.

— Εἶναι ποτὲ δυνατὸν τοῦτο; ἴσα ἴσα ἐγὼ ἔλεγον, ἐπειεικῶς μάλιστα, πρὸς τὸν ἐξάδελφον μου ἐδῶ, νὰ τὸν στεφανώσῃ. Δὲν σᾶς φαίνεται τοῦτο γενναῖον ἀπὸ μέρους παλαιοῦ ἀντιπάλου;

Ἡ Δεσποινὶς Ραμὼ δὲν ἀπεκρίθη, ἀλλὰ μόνον ἔρριψεν ἀνήσυχον βλέμμα πρὸς τὸν ποιήσαντα αὐτῇ τοιαύτην ἐρώτησιν, ὅπερ ἐπιτηδείως παρετήρησεν ὁ κ. Βουγᾶς, καὶ ἐνόησε τὴν ἀληθῆ αὐτοῦ ἔννοιαν. Ἡ ἀμφιβολία ὁμοιάζει πρὸς σκληρὸν καὶ ἐνίοτε ἄδικον ξενιζόμενον, καὶ ὅσοι μὲν δὲν ἐννοοῦσι τὸν ἔρωτα θεωροῦσιν ἑαυτοὺς προσβεβλημένους ὡς ὑβρισθέντας, οἱ ἄλλοι δὲ ἀναγνωρίζουσιν ἐν αὐτῇ τὴν ὕπαρξιν βεβαίου καὶ ζωηροῦ πάθους, τῆς ζηλοτυπίας.

Πιστὴ εἰς τὰς ὑποσχέσεις αὐτῆς ἡ Σωσάννα Ραμώ, ἐπανήρχετο συχνότατα πρὸς ὑπεράσπισιν τοῦ Κώστα, πλὴν μετὰ τόσου ζήλου, ὥστε πολλάκις μᾶλλον ἔβλαπτεν αὐτόν, ἀντὶ νὰ ὠφελῇ.

— Διάβολε, ἔλεγεν ὁ κ. Βουγᾶς, παρατηρῶ ὅτι ἔχεις μέγαν ζῆλον, πλὴν ἐγὼ δὲν βιάζομαι.

— Διατί δὲν ὁμιλεῖτε μεγαλοφώνως; φαίνεται περιμένετε τὸν Φώτην Βέη.

— Ἴσως νὰ τὸ ἐμάντευσες. Πλὴν μοῦ φαίνεται ὅτι εἶναι προτιμώτερος τοῦ ἄλλου.

— Πλὴν φρονῶ, εἶναι μεγάλη ἀπιστία τοῦτο.

— Ποσῶς, διότι δὲν ἐννοῶ νὰ βιάσω τὰς διαθέσεις τῆς θυγατρός μου. Ἂς ἐκλέξῃ μεταξὺ τῶν δύο ἀργότερα.

— Οὐχὶ ἀργότερα, ἀλλ' ἀμέσως, καὶ πρὶν λάβητε καιρὸν νὰ τὴν κάμητε νὰ λησμονήσῃ τὰς πρώτας αὐτῆς ὑποχρεώσεις. Ἄλλως εἶσθε πολὺ ἄδικος.

— Καὶ θὰ παραδεχθῇς ὁποιον ἐκλέξῃ;

— Μάλιστα, ἐὰν ἦναι ἐλεύθερος.

— Καὶ ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει... θὰ μὲ ἀγαπήσῃς;

— Θὰ γείνω σύζυγός σας.

— Τότε, ἂς τελειόνωμεν, τοὐλάχιστον θὰ ἱκανοποιθῶμεν ἀπαλλαττόμενοι περιστατικοῦ, λίαν ἐπιπόνου τῇ ἀληθείᾳ εἰς ὅλους μας, καὶ τὸ ὁποῖον δὲν μὲ ἀφίνει ἥσυχον πρὸ ἑβδομάδων.

— Ναί, πηγαίνω ν' ἀναγγείλλω τὴν καλὴν αὐτὴν εἴδησιν εἰς τὸν Κώσταν Θεοχάρην.

— Καὶ διατί ὄχι εἰς τὸν Φώτην Βέη;

— Γιοῦχα! . . . .

Ἡ Δεσποινὶς Ραμὼ πρὸς περισσοτέραν ἔμφασιν καὶ ἔκφρασιν τοῦ θυμοῦ καὶ τῆς ἀγανακτήσεώς της, οὐχὶ μόνον μετ' ἀποστροφῆς καὶ δυνάμεως φωνῆς ἐπρόφερε τὴν λέξιν ταύτην, ἀλλὰ καὶ συνώδευσεν αὐτὴν δι' ἀρρήτου κινήσεως τῆς χειρός, συνισταμένης εἰς τὴν προβολὴν τῆς παλάμης τῆς χειρός της ἐχούσης τοὺς δακτύλους προτεταμένους, ἣν κίνησιν ἐπηκολούθησεν ἡ τῶν χειλέων φοβερωτέρα ἐκστόμισις.

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΟΝ ΠΑΙΓΝΙΟΝ

ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΚΟΝ ΔΙΥΛΙΣΤΗΡΙΟΝ (ΦΙΛΤΡΟΝ)

Καθ' ἣν ἐποχὴν τὸ ζήτημα τοῦ καθαρισμοῦ τοῦ ὕδατος εὑρίσκεται εἰς τὴν ἡμερησίαν διάταξιν, δὲν ἤθελεν εἶσθαι ἄσκοπον νὰ γνωρίσωμεν τοῖς ἡμετέροις ἀναγνώσταις ἁπλούστατόν τινα τρόπον, τῆς κατασκευῆς δηλονότι διϋλιστῆρος προχείρου, τὸ ὁποῖον δύναταί τις μόνος νὰ κατασκευάσῃ. Λαμβάνετε μίαν πηλίνην καπνοσύριγκα (πίπαν) ἡς ἡ ἑστία (ὀπὴ τοῦ καπνοῦ) νὰ ἦναι ὅσῳ τὸ δυνατὸν εὐρεῖα, πληροῖτε ταύτην διὰ πολὺ μικρῶν συντριμμάτων ἐλαφρῶν ξυλανθράκων, καὶ καλύπτετε τὰ μεταξὺ τούτων κενὰ διὰ κόνεως τοῦ αὐτοῦ ἄνθρακος. Μετὰ τοῦτο ἐπιφράζετε διὰ τεμαχίου στρογγύλου φελοῦ τὴν καπνοσύριγγα, ἵνα μὴ διαφεύγωσι τὰ τεμάχια τοῦ ἄνθρακος. Πρὶν ὅμως ἐκτελέσητε τ' ἀνωτέρω, δέον νὰ θέσητε μικρὸν πῶμα ἐκ βάτης εἰς τὸ βάθος τῆς ἑστίας.

Τότε τοποθετεῖτε εἰς τὸ ἄκρον τῆς καπνοσύριγγος μικρὸν τεμάχιον σωλῆνος ἐκ καουτσούκ, ὡς παρίστησι ἡ εἰκών, καὶ οὕτως ἔχετε ἕνα περίφημον διϋλιστῆρα ἢ σίφωνα ὅστις λειτουργεῖ τοποθετούμενος ἐν δοχείῳ περιέχοντι τὸ πρὸς κάθαρσιν ὕδωρ. Διὰ νὰ λειτουργήσῃ ὅμως δέον νὰ εἰσπνεύσητε ἰσχυρῶς τὸν σίφωνα διὰ μέσου τοῦ ἐκ καουτσοὺκ σωλῆνος, καὶ τὸ ὕδωρ τότε θὰ ρέῃ ἐν τῇ φιάλῃ ἢ ἄλλῳ τινὶ δοχείῳ, ἐν ᾧ ἐπιθυμεῖτε νὰ περισυλλέξητε αὐτὸ διϋλισμένον ὡς ἐμφαίνεται ἐν τῇ εἰκόνι.

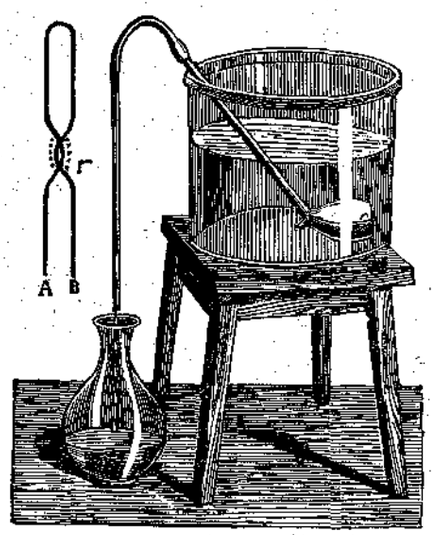

Εἶναι ἀπαραιτήτως ἀναγκαῖον τὸ ἄκρον τοῦ σωλῆνος νὰ φθάνῃ εἰς ἐπίπεδον χαμηλότερον τῆς ἑστίας τῆς καπνοσύριγγος. Ἐὰν δὲ ἐπιθυμῆτε νὰ σταματήσητε τὴν ἐκροὴν τοῦ ὕδατος, ἀρκεῖ νὰ θέσητε εἰς τὸ ἄκρον τοῦ σωλῆνος μικρὸν σφιγκτήριον, ὡς ἐνδείκνυσι τὸ ἀριστερὸν σχῆμα, ὅπερ κατασκευάζετε διὰ καρφίδος τινος τῆς κόμης, συστρέφοντες αὐτὴν ὡς ἐνδείκνυσι τὸ ἀριστερόθεν σχῆμα Α, Β, Γ. Εἰσάγετε τὸ καουτσοὺκ μέχρι τοῦ δακτυλίου Γ, καὶ ὅταν ἐπιθυμῆτε νὰ ἐπαναληφθῇ ἡ ἐκροὴ τοῦ ὕδατος δὲν ἔχετε ἄλλο νὰ πράξητε ἢ νὰ πιέσητε τὰ ἄκρα Α καὶ Β· ἡ προσέγγισις τούτων διανοίγει τὸ δακτύλιον Γ.

ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΣΕΙΣ ΤΗΣ "ΦΥΣΕΩΣ,,

Α. Κ. Ν. Ψαρρά. Συστημένη ἐλήφθη καὶ εὐχαριστοῦμεν. Ἀπόδειξίς σας καὶ ζητούμενοι ἀριθμοὶ ἀποστέλλονται σὺν παρόντι φύλλῳ. Τὴν ἀπόδειξιν δέον φυλάξητε διὰ κληρώσεις.—Κ. Π. Κ. Μακρυρράχην. Συστημένη ἐλήφθη καὶ σᾶς εὐχαριστοῦμεν. Ἀπόδειξίς σας φέρει ἀριθμὸν 559 καὶ ἀποστέλλεται σὺν παρόντι φύλλῳ.—Α. Σ. Βουκουρέστιον. Συστημένη ἐλήφθη. Αἴνιγμα ἐτέθη ἐν 21 φύλλῳ. Εὐχαριστοῦμεν διὰ σύμπραξίν σας. Ἀναμένομεν δῶρον.—Κ. Α. Δ. Αἴγιον συνδρομὴ ἐλήφθη, ἀπόδειξις παρεδόθη τῷ ἀποτείσαντι ταύτην.—Γ. Η. Ζ. Θήραν. Ἐλήφθη σημείωσις διευθύνσεώς σας καὶ συμμορφωθησόμεθα.—Α. Ξ. Π. Σύρον, ἀναμένω ἀποτέλεσμα ἐνεργειῶν σας ἐπὶ ἐπιστολῆς πρὸ μηνὸς σταλείσης μὲ ἀποδείξεις.—Κ. Δ. Λάρισσαν. Μάλιστα, συνδρομὴ ἐλήφθη καὶ ἀπόδειξις παρεδόθη.—Ι. Μ. Πάτρας. Γραφεῖα Φύσεως μετεκομίσθησαν ἐν τῇ ὁδῷ Κυνοσάργους ἀριθ. 36, καὶ ἐν τῇ Στοᾷ Μελᾶ, ἀριθ. 11, ἔνθα τοῦ λοιποῦ διευθύνετε ἐπιστολάς σας.—Μ. Ν. Πειραιᾶ. Λάβετε ὑπ' ὄψιν νέαν διεύθυνσιν γραφείων μας.—Γ. Δ. Βόλον. Συνδρομή σας δὲν ἐλήφθη, ἑπομένως δὲν δυνάμεθα ἀποστείλωμεν ἀριθμὸν λαχείων σας.

Πρὸς τοὺς συνδρομητὰς τῆς «Φύσεως»

Λήγοντος ὅσον οὔπω τοῦ τετάρτου μηνὸς ἀπὸ τῆς ἐκδόσεως τῆς «Φύσεως», λαμβάνομεν τὴν τιμὴν ν' ἀπευθύνωμεν τὰς ἀπείρους ἡμῶν εὐχαριστίας πρὸς τοὺς μετὰ πάσης προθυμίας ὑποστηρίζοντας, ἐνθαρρύνοντας καὶ κολακεύοντας τὸ ἔργον ἡμῶν τοῦτο, καὶ ἐν ταύτῳ νὰ γνωστοποιήσωμεν τοῖς ἀξιοτίμοις συνδρομηταῖς ἡμῶν, οἵτινες εἰσέτι δὲν ἀπέστειλαν τὴν συνδρομήν των, ὅπως εὐαρεστούμενοι μᾶς ἀποστείλωσι ταύτην, διότι εἶναι καιρὸς νὰ κανονίσωμεν τὰς κληρώσεις τῶν λαχείων καὶ τοῖς ἀποστείλωμεν τοὺς ἀριθμοὺς αὐτῶν.

Η ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ

ΛΕΠΤΟΥΡΓΙΚΟΝ ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΝ ΕΠΙΠΛΩΝ

(*Ἐντὸς τοῦ φιλανθρωπικοῦ καταστήματος τοῦ Ὀρφανοτροφείου Χατζηκώστα.*)

Ὅσοι ἔχετε ἀνάγκην νέων ἐπίπλων, ὁμοίων ὡς τὰ Εὐρωπαϊκά, καὶ εὐθηνοτέρων κατὰ 20 τοῖς $^0/_0$ τῶν εἰς τὴν ἀγορὰν πωλουμένων, μεταβῆτε εἰς τὸ φιλανθρωπικὸν κατάστημα τοῦ Ὀρφανοτροφείου Χατζηκώστα, καὶ ἐκεῖ θὰ εὕρητε πρὸς πώλησιν, ὅ,τι ἔπιπλα θέλετε, ἤτοι, γραφεῖα, τραπέζια, δουλάπια, μπουφέδες, βιβλιοθήκας, καναπέδες ταπετζαρίας, καὶ λοιπὰ ἔπιπλα ταπετζαρίας, ἁρμάρια, καθέκλας αἰθουσῶν, ὡς καὶ τραπεζαρίας, νιπτῆρας, κονσόλας, καὶ ἐν γένει ἅπαντα τὰ εἴδη τῆς ἐπιπλοποιίας. Πάντα ταῦτα κατασκευάζονται ὑπὸ τῶν ὀρφανῶν ὑπὸ τὴν ἐπίβλεψιν τοῦ ρέκτου λεπτουργοῦ κ. Κωνσταντ. Νταβίου.

ΕΙΔΟΠΟΙΗΣΙΣ

Ἀπὸ 1ης προσεχοῦς Σεπτεμβρίου τὰ γραφεῖα τῆς «Φύσεως» μετηνέχθησαν ὡς ἀκολούθως, πρὸς εὐκολίαν τῆς ὁσημέραι αὐξανομένης ἐργασίας.

Ἡ Διεύθυνσις καὶ Σύνταξις τοῦ φύλλου μετηνέχθη ἐν τῇ ὁδῷ Κυνοσάργους, ἀριθ. 36, ἄνωθι τῆς πλατείας Κολονακίου, ἡ δὲ Διεκπεραίωσις ἐν τῇ Στοᾷ Μελᾶ ἀριθ. 11, καὶ ταῦτα πρὸς γνῶσιν τῶν ἡμετέρων ἀξιοτίμων συνδρομητῶν καὶ τῶν μεθ' ἡμῶν ἀνταποκρινομένων.

Ἡ Διεύθυνσις

Ἡ ΦΥΣΙΣ λαμβάνει τὴν τιμὴν νὰ εἰδοποιήσῃ τοὺς ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ ἀξιοτίμους αὐτῆς Συνδρομητάς, ὅτι χάριν εὐκολίας δύνανται νὰ πέμπωσιν αὐτῇ τὰς συνδρομὰς εἰς ἑλληνικὰ τραπεζογραμμάτια, χάρτινα ἰταλικὰ φράγκα, χάρτινα αὐστριακὰ φιορίνια, τραπεζικὰ συναλλάγματα ἐπὶ Παρισίων, μάρκας, καὶ γραμματόσημα ἑλληνικά, γαλλικά, αὐστριακά, ἀμερικανικὰ καὶ ἰταλικά.

ΟΡΟΙ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ: *Δι' ἓν ἔτος φρ.* 10
» » *Δι' ἓξ μῆνας φρ.* 6

Οἱ προπληρόνοντες ἐτησίαν συνδρομὴν δικαιοῦνται εἰς τὰ ὑπὸ τῆς «Φύσεως» παρεχόμενα δῶρα καὶ τὰς ἐτησίας κληρώσεις τῶν λαχείων.

ΓΝΩΣΤΟΠΟΙΗΣΙΣ

Παρακαλοῦνται ὅσοι τῶν συνδρομητῶν ἀποτείνονται ἐγγράφως πρὸς τὴν Διεύθυνσιν τῆς «Φύσεως», ὡς καὶ οἱ ἀποστέλλοντες πρὸς αὐτὴν τὴν συνδρομήν των, καὶ οἱ αἰτοῦντες παντοειδεῖς παρ' αὐτῆς πληροφορίας, νὰ ἀναγινώσκωσι τὰς Ἀνταποκρίσεις τῆς Φύσεως, ἔνθα θὰ εὑρίσκωσι τὴν σχετικὴν ἀπάντησιν.

ΕΚ ΤΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ ΠΑΡΑΣΚΕΥΑ ΛΕΩΝΗ